

Ukládání sankcí v přestupkovém řízení

Bc. Martina Tomášková

Diplomová práce
2010

 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta managementu a ekonomiky

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta managementu a ekonomiky
Ústav regionálního rozvoje, veřejné správy a práva
akademický rok: 2009/2010

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE (PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Bc. Martina TOMÁŠKOVÁ**
Studijní program: **N 6202 Hospodářská politika a správa**
Studijní obor: **Veřejná správa a regionální rozvoj**

Téma práce: **Ukládání sankcí v přestupkovém řízení**

Zásady pro vypracování:

Úvod

I. Teoretická část

- Charakterizujte správně právní odpovědnost a proveďte její členění.
- Definujte pojem sankce a uveďte její funkce včetně základních zásad jejich ukládání.

II. Praktická část

- Analyzujte podmínky pro ukládání jednotlivých typů sankcí včetně využití rozhodovací činnosti soudů.
- Na základě získaných poznatků zhodnoťte stávající právní úpravu a formulujte návrhy de lege ferenda.

Závěr

Rozsah práce: **cca 70**
Rozsah příloh:
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná/elektronická**

Seznam odborné literatury:

- [1] ČERNÝ, J., HORZINKOVÁ, E., KUČEROVÁ, H. Přestupkové řízení. 10. vyd. Praha: Linde, 2009. 686 s. ISBN 80-7201-723-7.
- [2] HENDRYCH, D. a kol. Správní právo: obecná část. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2006. 822 s. ISBN 80-7179-442-2.
- [3] LAVICKÝ, P., PODHRÁZKÝ, M., ŠIŠKEOVÁ, S. Přehled judikatury ve věcech správního trestání. 1. vyd. Praha: ASPI, 2006. 823 s. ISBN 8073572001.
- [4] MATES, P. a kol. Základy správního práva trestního. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2002. 180 s. ISBN 80-7179-789-8.

Vedoucí diplomové práce: **JUDr. Jana Jurníková, Ph.D.**
Ústav regionálního rozvoje, veřejné správy a práva
Datum zadání diplomové práce: **29. března 2010**
Termín odevzdání diplomové práce: **3. května 2010**

Ve Zlíně dne 29. března 2010

doc. Dr. Ing. Drahomíra Pavelková
děkanka

prof. RNDr. René Wokoun, CSc.
ředitel ústavu

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- odevzdáním diplomové/bakalářské práce souhlasím se zveřejněním své práce podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, bez ohledu na výsledek obhajoby ¹⁾;
- beru na vědomí, že diplomová/bakalářská práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému dostupná k nahlédnutí;
- na moji diplomovou/bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3 ²⁾;
- podle § 60 ³⁾ odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 ³⁾ odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – diplomovou/bakalářskou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování diplomové/bakalářské práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky diplomové/bakalářské práce využít ke komerčním účelům.

Ve Zlíně 3.5.2010

Tomáš Štona
.....

1) zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, § 47b Zveřejňování závěrečných prací:

(1) Vysoká škola nevydělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

(2) Disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlédnutí veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny.

(3) Platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

2) zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 35 odst. 3:

(3) Do práva autorského také nezasahuje škola nebo školské či vzdělávací zařízení, užije-li nikoli za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu k výuce nebo k vlastní potřebě dílo vytvořené žákem nebo studentem ke splnění školních nebo studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole nebo školskému či vzdělávacímu zařízení (školní dílo).

3) zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 60 Školní dílo:

(1) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení mají za obvyklých podmínek právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla (§ 35 odst.

3). Odpírá-li autor takového díla udělit svolení bez vážného důvodu, mohou se tyto osoby domáhat nahrazení chybějícího projevu jeho vůle u soudu. Ustanovení § 35 odst. 3 zůstává nedotčeno.

(2) Není-li sjednáno jinak, může autor školního díla své dílo užít či poskytnout jinému licenci, není-li to v rozporu s oprávněnými zájmy školy nebo školského či vzdělávacího zařízení.

(3) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení jsou oprávněny požadovat, aby jim autor školního díla z výdělku jím dosaženého v souvislosti s užitím díla či poskytnutím licence podle odstavce 2 přiměřeně přispěl na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložily, a to podle okolností až do jejich skutečné výše; přitom se přihlídně k vyšší výdělku dosaženého školou nebo školským či vzdělávacím zařízením z užití školního díla podle odstavce 1.

ABSTRAKT

V diplomové práci Ukládání sankcí v přestupkovém řízení se snažím vystihnout problematiku přestupků. V teoretická částí se věnuji charakteristice správně právní odpovědnosti včetně jejího členění. V další kapitole se zaměřuji na sankce, především na funkce sankcí a zásady pro jejich ukládání, které doplňuji judikaturou. V praktické části analyzuji podmínky pro ukládání sankcí a dále se zaměřuji na rozhodovací činnost soudů. Další kapitolu věnuji problematice mladistvých, především její právní úpravě a statistikou spáchaných přestupků mladistvých v Kroměříži. V závěru práce hodnotím právní úpravu a dále polemizuji nad hranicí trestní odpovědnosti mladistvých včetně návrhů de lege ferenda.

Klíčová slova: správně právní odpovědnost, správní trestání, přestupek, delikt, sankce, soudní přezkum, mladiství

ABSTRACT

In my thesis assessment of sanctions in offences proceedings I try to comprehend the issue of offenses. The theoretical part deals with the characteristics of the administrative legal responsibilities, including its structuring. In the next chapter I focus on sanctions, especially functions of sanctions and principles for assessment of sanctions, which I complement with judicature. The practical part I analyze the conditions for sanctions assessment and focus on decision-making activity of courts. Another chapter deals with problems of adolescents, especially its legislation and statistics of offences which committed by adolescents. In conclusion I evaluate legislation and argue about criminal boundaries of responsibility including proposals de lege ferenda.

Keywords: administrative legal liability, administrative sentencing, offence, delinquency, sanction, judicial review, juvenile

Touto cestou bych ráda poděkovala vedoucí diplomové práce paní JUDr. Janě Jurníkové, Ph.D., za její ochotu a pomoc při zpracování diplomové práce. Dále děkuji paní JUDr. Ireně Gráfové za její praktické rady a panu JUDr. Milanu Fritzovi za reálné uvedení do problematiky ukládání sankcí mladistvým v Kroměříži a poskytnutí přiložených materiálů.

Prohlašuji, že odevzdaná verze diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

OBSAH

ÚVOD	10
I TEORETICKÁ ČÁST	11
1 SPRÁVNĚ PRÁVNÍ ODPOVĚDNOST	12
1.1 CHARAKTERISTIKA SPRÁVNĚ PRÁVNÍ ODPOVĚDNOSTI.....	12
1.2 ČLENĚNÍ SPRÁVNĚ PRÁVNÍ ODPOVĚDNOSTI.....	12
1.2.1 Přestupky.....	13
1.2.1.1 Základy odpovědnosti za přestupek.....	13
1.2.1.2 Skutková podstata přestupku.....	14
1.2.2 Jiné správní delikty fyzických osob.....	16
1.2.3 Správní delikty právnických osob.....	17
1.2.4 Hybridní správní delikty.....	17
1.2.5 Disciplinární delikty.....	18
1.2.6 Pořádkové delikty.....	18
2 SANKCE	20
2.1 POJEM A FUNKCE SANKCÍ	20
2.2 ZÁKLADNÍ ZÁSADY UKLÁDÁNÍ SANKCÍ	22
2.2.1 Zásada spravedlnosti.....	22
2.2.2 Zásada zákonnosti (nullum crimen sine lege).....	23
2.2.3 Zásada přiměřenosti (proporcionality).....	24
2.2.4 Zásada individualizace.....	24
2.3 DRUHY SANKCÍ	25
2.3.1 Napomenutí.....	25
2.3.2 Pokuta.....	26
2.3.3 Zákaz činnosti.....	27
2.3.4 Propadnutí věci.....	29
2.4 OCHRANNÁ OPATŘENÍ.....	29
2.4.1 Zabráení věci.....	30
2.4.2 Omezující opatření.....	30
II PRAKTICKÁ ČÁST	32
3 PODMÍNKY PRO UKLÁDÁNÍ SANKCÍ	33
3.1 PODMÍNKY PRO ULOŽENÍ JEDNOTLIVÝCH DRUHŮ SANKCÍ.....	33
3.2 KRITÉRIA PŘI URČENÍ DRUHU A VÝMĚRY SANKCE	35
4 ROZHODOVACÍ ČINNOST SOUDŮ – SOUDNÍ PŘEZKUM	38
4.1 OBECNÉ ZÁSADY PRO ROZHODOVÁNÍ SOUDŮ	38
4.2 ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU	39
4.3 ROZHODNUTÍ SOUDU	40
4.4 OPRAVNÉ PROSTŘEDKY VE SPRÁVNÍM SOUDNICTVÍ.....	41
4.4.1 Kasační stížnost.....	41
4.4.2 Obnova řízení.....	42

5	PŘESTUPKY MLADISTVÝCH	43
5.1	ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O MLADISTVÝCH	43
5.2	STATISTIKA SPÁCHANÝCH PŘESTUPKŮ MLADISTVÝCH	44
5.2.1	Přestupky proti občanskému soužití.....	44
5.2.2	Přestupky proti majetku	46
6	ZHODNOCENÍ PRÁVNÍ ÚPRAVY A NÁVRHY DE LEGE FERENDA.....	49
	ZÁVĚR.....	53
	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	55
	SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK	58
	SEZNAM TABULEK.....	59
	SEZNAM PŘÍLOH.....	60

ÚVOD

Správní trestání a tedy i ukládání sankcí v přestupkovém řízení patří již několik let mezi diskutované oblasti a to jak z pohledu veřejnosti, tak z pohledu politiků i právních kritiků.

Dne 1.1.2006 vstoupil v účinnost zákon č. 500/2004 Sb., nový správní řád. Tento zákon nahradil obecnou úpravu správního řízení, která vydržela v platnosti bez zásadnějších změn po celých 38 let. Tato úprava byla velmi kvalitní a to především díky své stručnosti, jasnosti a srozumitelnosti. Nový správní řád bezesporu odstranil některé nedostatky a nepřesnosti předchozí úpravy (např. v oblasti technických aspektů vedení řízení). Dále přinesl nové rozměry v úpravě jeho jednotlivých částí, a některých dříve neupravených institutů (např. veřejnoprávní smlouvy). Nový správní řád se však nevyhnul značné komplikovanosti, která by mohla zapříčinit potíže nejen široké veřejnosti, ale i úředním osobám.

Samotný zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, který je pro tuto práci stěžejní, však nebyl nijak výrazně novelizován. V poslední době se nejvíce diskutuje o trestání správních deliktů právnických osob nebo o snížení hranice trestní odpovědnosti mladistvých.

Cílem této práce je podat dostatečný teoretický základ pro praktickou část, kde jsem se rozhodla analyzovat jednak podmínky pro ukládání jednotlivých druhů sankcí vč. využití rozhodovací činnosti soudů a dále analyzovat problematiku mladistvých vč. návrhů de lege ferenda.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 SPRÁVNĚ PRÁVNÍ ODPOVĚDNOST

1.1 Charakteristika správně právní odpovědnosti

Odrasovým můstkem pro celou kapitolu bude pojem „delikt“, delikt v právním slova smyslu, tedy správní delikt. Obecně je to čin porušující zákon nebo jiný obecně závazný právní předpis. Je to tedy protiprávní jednání, z něhož vzniká nebo alespoň může vzniknout fyzické nebo právnické osobě nebo společnosti újma (škoda), nejčastěji hmotná, na zdraví, mravní újma.

Z hlediska odpovědnosti za spáchaný delikt rozlišujeme trestně právní odpovědnost, tj. odpovědnost za soudní delikty, a správně právní odpovědnost, tj. odpovědnost za správní delikty.

Soudními delikty jsou v současné době trestné činy a provinění, těmi se však zabývat nebudeme (z hlediska zařazení patří do trestního práva, nikoliv správního práva). Zabývat se budeme správními delikty, z nichž pak pouze přestupky. Ostatní druhy správních deliktů vysvětlujeme pouze v rozsahu nezbytném. Pro odpovědnost za přestupky je tedy charakteristické, že ji uplatňují správní orgány (nikoliv tedy soudní orgány), a to zpravidla při porušení správně právních předpisů. Jak jsme naznačili, přestupky nejsou jedinou skupinou správních deliktů, nicméně jsou takovými správními delikty, které přicházejí nejčastěji v úvahu, a které mají ze všech v úvahu přicházejících správních deliktů nejucelenější právní úpravu. [2]

1.2 Členění správně právní odpovědnosti

Správně právní odpovědnost jako odpovědnost deliktů není vnitřně homogenním celkem, a právě naopak je poměrně výrazně vnitřně strukturována. V jejím rámci se vytvářejí jednotlivé subsystemy správně právní odpovědnosti, vyčleňované v návaznosti na jednotlivé druhy správních deliktů a to s odlišnými správně právními sankcemi a také s odlišným způsobem jejich uplatňování. [2]

V systému správně právní odpovědnosti je s ohledem na u nás platnou právní úpravu třeba rozlišovat následující druhy správních deliktů:

- ✓ přestupky,
- ✓ jiné správní delikty fyzických osob,

- ✓ správní delikty právnických osob,
- ✓ hybridní správní delikty (správní delikty podnikatelů),
- ✓ disciplinární delikty,
- ✓ pořádkové delikty. [2]

Pro realizaci správního práva mají všechny tyto subsystemy správně právní odpovědnosti v podstatě srovnatelný význam, nicméně zvláštní místo mezi nimi zaujímá správně právní odpovědnost za přestupky, která zahrnuje odpovědnost za nejzdrozáhlejší, nejfrekventovanější a také nejuceleněji upravenou skupinu správních deliktů. Proto bude také jejich úprava v dalším textu věnována rozhodující pozornost. [11]

1.2.1 Přestupky

Pachatelem přestupku je výhradně fyzická osoba, přičemž přestupek je subsidiární (podpůrný) k jinému správnímu deliktu nebo k trestnému činu. To znamená, že odpovědnost se za něj uplatní tehdy, nejde-li o jiný správní delikt než přestupek nebo o trestný čin.

Jsou jedinou alespoň částečně kodifikovanou skupinou správních deliktů. Většina přestupků (lépe skutkových podstat přestupků) je upravena v PresZ. Některé jsou upraveny ve zvláštních zákonech. Je třeba upozornit, že pro současný legislativní vývoj je typické rozšiřování skutkových podstat přestupků ve speciálních zákonech, případně jejich přesouvání ze zvláštní části PresZ do zákonů speciálních (tj. na úkor kodifikace, tudíž i jisté přehlednosti). [2]

1.2.1.1 Základy odpovědnosti za přestupek

Přestupek je definován v § 2 odst. 1 PresZ jako “zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin”. Pojem přestupku je tedy založen na kombinaci materiálního znaku a formálních znaků a na kombinaci pozitivního a negativního vymezení přestupku. [6]

Materiální znak je vyjádřen tím, že jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Stupeň porušení nebo ohrožení tohoto zájmu, stupeň společenské nebezpečnosti, je významný pro odlišení přestupků a trestných činů.

Formálními znaky přestupku jsou jednak obecné zákonné poznatky, společné pro všechny přestupky (např. věk a přičetnost pachatele), jednak typové znaky, tj. znaky skutkové podstaty přestupku, které charakterizují a odlišují jednotlivé konkrétní přestupky. Přestupkem je pak jednání, které naplňuje jak obecné znaky, tak znaky skutkové podstaty uvedené v zákoně.

Přestupkem může být pouze nedovolený, protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost vyvozovat, protože dovolený čin, i když se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečný pro společnost. Z okolností vylučující protiprávnost upravuje PresZ výslovně:

- ✓ jednání v nutné obraně,
- ✓ jednání v krajní nouzi,
- ✓ jednání na příkaz.

Od okolností vylučujících protiprávnost, kde jednání již v době činu nevykazovalo pojmové náležitosti přestupku, je nutno odlišovat okolnosti, které jsou důvodem zániku trestnosti, tedy i odpovědnosti za přestupek. Důvody zániku trestnosti nastávají dodatečně, po spáchání činu. Jejich existence má za následek ztrátu oprávnění přestupek postihnout, znamená zánik důsledků, které by jinak byly u pachatele spojeny s tím, že spáchal přestupek. PresZ uvádí jako důvod zániku trestnosti výslovně uplynutí času a udělení amnestie. Náleží sem ovšem i smrt pachatele. [6]

1.2.1.2 Skutková podstata přestupku

Souhrn typových znaků přestupku určitého druhu tvoří skutkovou podstatu přestupku. Jednotlivé skutkové podstaty přestupku jsou charakterizovány čtyřmi skupinami znaků:

- ✓ objektem,
- ✓ objektivní stránkou,
- ✓ subjektem,
- ✓ subjektivní stránkou. [6]

Pokud jde o první zákonný znak skutkové podstaty, lze objekt deliktu obecně vymezit jako jevy a společenské vztahy, proti nimž směřuje protiprávní jednání a společensky nebezpečné jednání, přičemž tyto jevy a vztahy jsou chráněny zákonem.

Vedle tohoto obecného objektu vykazuje pak každá skutková podstata přestupku tzv. individuální objekt, který konkrétně označuje společenský zájem, k jehož narušení při spáchání daného přestupku dochází. Ten je pak ve smyslu platné právní úpravy základem pro kvalifikaci přestupku ve zvláštní části PresZ a v ustanoveních některých dalších zákonů. Individuální objekt přestupků zpravidla sleduje vždy příslušné odvětví či úsek veřejné správy.

vzhledem k tomu, že ne všechny přestupky ve smyslu platné právní úpravy směřují proti pořádku ve veřejné správě, lze dále vymezit ještě tzv. druhový objekt přestupků. Tak lze s ohledem na platnou právní úpravu rozlišovat podle druhového objektu přestupky proti pořádku ve veřejné správě, které jsou typické a převažující, dále přestupky proti veřejnému pořádku, přestupky proti občanskému soužití a přestupky proti majetku.

Dalším znakem skutkové podstaty je objektivní stránka. Z obecně právně teoretického hlediska je objektivní stránka deliktu určena protiprávním jednáním jako aktem volného chování, jeho škodlivým následkem a kauzálním nexem, tj. příčinným vztahem mezi jednáním a následkem.

Jednání jako součást objektivní stránky přestupku bude tedy spočívat v porušení určité právní povinnosti. Pod pojmem jednání je přitom třeba rozumět i nečinnost, neboť některá ustanovení přestupkové úpravy jsou koncipována tak, že k porušení právní povinnosti dochází jejím naplněním, opomenutím.

Škodlivý následek přestupků se zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. Tím se současně naplňuje požadovaná příčinná povinnost. Přitom je třeba vždy vycházet z obecné zásady, že příčinou následku je vždy jenom to jednání, které způsobilo konkrétní předmětný následek.

V pořadí dalším znakem skutkové podstaty přestupku je subjekt, který ho spáchá. Obecným předpokladem postavení subjektu deliktu přitom je jeho způsobilost k právní odpovědnosti. [11]

Postih za přestupek může být uplatněn vůči subjektu, kterým je fyzická osoba. Platná právní úprava přestupků nepřipouští odpovědnost právnických osob. Jestliže právnická osoba poruší určitou povinnost a toto porušení má jinak znaky přestupku, uplatní se odpovědnost

za přestupek ve vztahu k osobě, která za právnickou osobu jednala nebo měla jednat, a v případě jednání na příkaz se odpovědnost uplatní vůči tomu, kdo dal k jednání příkaz.

K náležitostem subjektu odpovědného za přestupek patří dosažení určitého věku a přičetnost. Odpovědnost za přestupek je podle platné právní úpravy vyloučena u osob, které spáchaly přestupek před dovršením věku patnácti let. Stejně tak nebude možné za subjekt přestupku považovat osobu, která spáchala přestupek ve stavu nepřičetnosti, pokud se však do tohoto stavu nepřivedla byť i z nedbalosti požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky.

Poslední ze znaků skutkových podstat přestupků je jejich subjektivní stránka. Subjektivní stránka každého deliktu je představována zejména zaviněním, vyjadřujícím vnitřní psychický vztah subjektu k předmětnému protiprávnímu jednání a jeho následku.

Právní úprava přestupků je důsledně koncipována na principu zavinění, přičemž k naplnění skutkových podstat přestupků zásadně stačí zavinění z nedbalosti, pokud zákon nestanoví jednoznačně, že u určitých jednání jde o přestupek jen při úmyslném zavinění.

U přestupku spáchaného z nedbalosti je důležité, aby pachatel buď věděl, že svým jednáním může způsobit určité následky, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že je nezpůsobí, anebo nevěděl, že je může způsobit, ač vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět mohl a měl. Úmysl potom může být buď přímý, sleduje-li pachatel přestupku svým jednáním určitý právní normou zakázaný účel, nebo nepřímý, jestliže pachatel přestupku dosáhne jistého protizákonného výsledku, o němž věděl, že jako důsledek jeho jednání je možný, a pro případ, že nastane, s tím byl srozuměn. [11]

1.2.2 Jiné správní delikty fyzických osob

Jiné správní delikty fyzických osob jsou obsaženy v jednotlivých zákonech z oblasti veřejné správy, které umožňují za tyto delikty postihnout fyzické osoby, pokud jejich protiprávní jednání není výslovně označeno za přestupek. Jednotlivé zákony stanoví skutkové podstaty jiných správních deliktů fyzických osob a sankce za ně, orgány příslušné k jejich projednávání a zpravidla také lhůty, v nichž lze delikt projednat a rozpočtové určení výnosu pokut. V řízení se postupuje podle správního řádu. Ve vztahu k přestupkům jsou to jsou to delikty speciální. Jsou formulovány pro speciální subjekty (např. delikty zaměstnanců konstruované obvykle jako paralela s delikty právnických osob), v poslední době i pro obecné

subjekty. Vůči trestným činům jsou tyto delikty subsidiární. Obecně se vyžaduje zavinění. [5]

Jako její příklad lze uvést ukládání pokut pracovníkům provozovatelů loterií nebo podobných her, jakož i účastníkům kurzovních sázek a sázkových her, pokud jednali v rozporu s právní úpravou osterií a jiných podobných her, provedenou zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Pokuta může být v takovém případě uložena až do výše 50.000,- Kč. Mimo to může být osobě odpovědné za dodržování zákazu hry osobám mladším 18 let uložena pokuta (při opakovaném porušení povinnosti) až do výše 500.000,- Kč. [11]

1.2.3 Správní delikty právnických osob

U správních deliktů právnických osob (organizací) se zavinění nemusí zkoumat, neboť není pojmovým znakem tohoto deliktu. Odpovědnost bývá objektivní či až absolutní, nikoliv subjektivní (za zavinění). Mohou však být stanoveny liberační důvody. Pachatelem tohoto druhu správního deliktu není fyzická osoba, nýbrž právnická osoba jako celek, zejména státní orgán, sdružení fyzických nebo právnických osob, účelová sdružení majetku, jednotky územní samosprávy, případně subjekty, o nichž to stanoví zákon. [2]

Příkladem těchto postihů je možnost uložení pokut právnickým nebo fyzickým osobám při výkonu podnikatelské činnosti v souvislosti s porušením předepsaných povinností podle zákona č. 202/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, to až do výše 1.000.000,- Kč. Obdobně mohou správní orgány ukládat pokuty právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání za porušení povinností na úseku nakládání s odpady podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, a to až do výše 50.000.000,- Kč. [11]

1.2.4 Hybridní správní delikty

Hybridní správní delikty, někdy též nazývané smíšené správní delikty či správní delikty podnikatelů jsou odrazem demokratizačních změn v naší společnosti a v našem správním řádu do listopadu 1989, zejména pak po přijetí ŽivZ.

Teprve od této doby našich nejnovějších dějin se postupně vyčleňuje další relativně samostatný subsystém správně právní odpovědnosti, a to správně právní odpovědnost podnika-

telů. Přitom je nerozhodné, zda podnikatelé vystupují v postavení fyzických nebo právnických osob. Stran zavinění platí totéž, co v bodě 2.2.3 (tj. jde o odpovědnost objektivní). [2] Zřetelným příkladem postihu podnikatelů jsou případy ukládání pokut podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, kde přicházejí v úvahu pokuty v krajním případě až do výše 50.000.000,- Kč, složitelné prodávajícímu, výrobcí, dovozci, nebo dodavateli výrobku, jehož vada způsobila újmu na životě nebo zdraví. [11]

1.2.5 Disciplinární delikty

Disciplinární delikt je delikt se speciálním subjektem, který je ve specifikovaném, zvláštním právním vztahu k určité státní instituci (tj. ke státu), se zvláštními právy a povinnostmi vyplývajícími právě z toho vztahu (např. zaměstnanci veřejné správy, soudci, státní zastupci, policisté, vojáci). O těchto deliktech hovoříme potud, pokud o nich rozhoduje vykonavatel veřejné správy nadaný ze zákona disciplinární pravomocí. Chráněným zájmem je zde řádný výkon veřejné služby a s tím související disciplína (tj. vnitřní zájem a pořádek.). Jde v podstatě o delikty úřednictva. [2]

Konkrétním příkladem uplatnění správně právní disciplinární odpovědnosti ve státní službě je její režim upravený zákonem ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České Republiky, ve znění pozdějších předpisů, kde jako postih přichází v úvahu písemná důtka, snížení funkčního platu až o 15% na dobu nejvýše tři měsíců, snížení hodnosti o jeden stupeň až na dobu jednoho roku, zákaz činnosti a propadnutí věci. [11]

1.2.6 Pořádkové delikty

Pořádkové delikty se od všech ostatních podstatně liší. Zatímco u správních deliktů uvedených výše jde o porušení obecného pravidla chování (hovoříme o tzv. správních deliktech hmotně právních), u pořádkových deliktů jde o porušení procesní povinnosti, která může narušit průběh nebo účel nějakého správního řízení (v tomto ohledu hovoříme o tzv. správních deliktech procesních). Jde tedy o kategorii procesního práva. Odpovědný subjekt nespĺnil procesní povinnost uloženou zákonem nebo v mezích zákona na základně jiného obecně závazného právního předpisu (nebo konkrétního aktu) stanoveným způsobem a včas. Správní řád (orgán) tedy uložením pořádkové sankce musí nutí povinnou osobu k řádnému splnění procesní povinnosti, byť dodatečně (např. neztěžovat nebo nerušit

správní řízení). Pro tyto delikty platí princip oportunitity (uložení sankce je právem, nikoli povinností). [2]

Případem uložení pořádkové pokuty správním orgánem je pokuta, kterou lze uložit v souvislosti s jejich kontrolní činností podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány disponují v těchto případech z titulu svého postavení orgánů mj. s kontrolními pravomocemi oprávněním ukládat příslušným osobám pořádkové pokuty za neposkytnutí potřebné součinnosti kontrolním pracovníkům. Tyto pokuty se ukládají fyzickým osobám, které způsobily, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost uložené součinnosti. Pořádkovou pokutu lze případně uložit opakovaně, při prvním uložení do výše 50.000,- Kč, v celkovém úhrnu pak nejvýše do 200.000,- Kč. [11]

2 SANKCE

2.1 Pojem a funkce sankcí

Sankce jsou nejčastěji spojovány s právní odpovědností. Správní odpovědnost přichází v úvahu tehdy, když dojde k narušení společenských vztahů chráněných správním právem. Vznik odpovědnosti je přitom představován vznikem povinnosti strpět a nést sankci. Proto je také za základ správně právní odpovědnosti považováno protiprávní jednání subjektů správního práva, za které lze uložit správně právní sankci. Takové protiprávní jednání je označováno jako správní delikt, a správní odpovědnost je tudíž odpovědností za správní delikt.

Toto pojetí správně právní odpovědnosti je projevem tzv. sankční koncepce, resp. retrospektivního chápání právní odpovědnosti, podle níž odpovědnost vzniká a nastupuje teprve v důsledku porušení právní povinnosti a její uplatnění se projevuje v uložení sankce. V tomto smyslu je protipólem tzv. aktivní chápání právní odpovědnosti, které klade vznik odpovědnosti do okamžiku vzniku primární právní povinnosti, tzn. do stádia, než tato povinnost mohla být porušena. . [11]

Podstatou takto chápané správně právní odpovědnosti, shodně jako právní odpovědnost obecně, je existence nepříznivých následků pro narušitele právní povinnosti. Správně právní odpovědnost a správně právní, resp. správní sankce se přitom vzájemně ovlivňují. Odpovědnost vystupuje jako sekundární povinnost snášet nepříznivé následky, vznikající v důsledku porušení povinnosti primární, zatímco sankce spočívá v těchto nepříznivých následcích samotných. Sankce je proto v jistém slova smyslu odpovědností v akci, přičemž správně právní sankce nelze ukládat jinak, než jako projev správně právní odpovědnosti.

Posláním uplatňováním správně právní odpovědnosti je odstranit poruchu vzniklou porušením právní povinnosti a současně eliminovat i škodlivé následky takového protiprávního jednání, s cílem zabránit, resp. předejít jeho opakování. Tomu musí odpovídat i způsob nápravy, přičemž lze při uplatňování správně právní odpovědnosti rozlišovat dvě skupiny správně právních, či správních sankcí:

- ✓ **správní tresty** – užívají se tam, kde nelze nápravy dosáhnout jinak než nápravou subjektu porušení právní povinnosti

- ✓ *správné sankce obnovující povahy* – přicházejí v úvahu tam, kde je možná faktická, věcná náprava protiprávního stavu. . [11]

Literatura běžně hovoří o třech základních funkcích, které má sankce plnit:

- ✓ *funkce preventivní* – spočívá především ve výchovném působení na ostatní potenciální porušitele zákona,
- ✓ *funkce reparační* – spočívá v náhradě škody, která subjektu tím, že bylo zasaženo do jeho práv, vznikla,
- ✓ *funkce represivní* – spočívá v uložení sankce za takovéto výše uvedené jednání.

Aby sankce plnily svou funkci, musí splňovat určité parametry.

Sankce musí být citelné, aby zhoršení právního postavení porušitele bylo natolik nevýhodné, že jej bude od porušení primární povinnosti odrazovat. Citelnost přitom nemusí spočívat jen v kvantitativních charakteristikách sankce (např. velikost pokuty), ale též v druhu sankce. Je docela dobře představitelné, že pokuta nebude vnímána jako citelná sankce, pokud si ji pokutovaný vyrovná jiným majetkovým přínosem, zatímco např. trestněprávní sankce spočívající v odnětí svobody může být vnímána jako mnohem citelnější.

Citelnost musí být přiměřená závažnosti a rozsahu porušení primární povinnosti, aby neodrazovala od přijímání rizik, která mohou primární povinnosti doprovázet. Sankce mohou tvořit i určitou posloupnost počínaje nejmenšími a konče sankcemi, které jsou likvidující. Sankce může dávat šanci na odstranění závadného stavu (např. vyřešení problému obchodního podílu v majetkové společnosti s ručením omezeným), ale může spočívat i v odstranění celku, který porušuje svoje povinnosti (např. zrušení a likvidace společnosti, pokud uvolněný obchodní podíl nevypovídá ani v náhradní lhůtě).

Sankce musí nastupovat jako nevyhnutelný následek každého porušení primární povinnosti – pokud by tomu tak nebylo, sankce by působily jen výběrově a jejich účinnost by se snižovala. Sankce musí být konstruována tak, aby se čelilo i pokusům o její obcházení. Pokud by bylo možno uniknout z dosahu sankce tím, že porušitel práva využije slabá místa v její konstrukci, hrozí opět jen výběrové působení sankcí a snížení jejich významu. [28]

Z hlediska oprávněného musí plnění, které je se sankcí spojeno, přinášet skutečnou reparaci, musí reálně vyvažovat újmu, k níž došlo porušením primární povinnosti. Pro oprávněného je dále důležité, aby sankce nebylo nutno uplatňovat ve složitých postu-

pech náročných na shromažďování důkazů, popř. vyžadujících zvýšené náklady neúměrné reparaci porušeného vztahu. [28]

2.2 Základní zásady ukládání sankcí

Při vyměřování sankcí se uplatňují zásady:

- ✓ spravedlnosti,
- ✓ zákonnosti,
- ✓ přiměřenosti,
- ✓ individualizace.

Ukládat lze pouze sankce, které stanoví zákon, respektovat je nutno zákonnou výší a kritéria pro vyměření sankce. Spravedlnost sankce nelze spojovat jen s osobou pachatele přestupku, ale i se zájmy společnosti a případného poškozeného. Významná je zásada individualizace, požadující, aby byl zvolen takový druh sankce a ta vyměřena v rámci sazby tak, aby vyjadřovala všechny zvláštnosti činu a odpovědné osoby. Má brát v úvahu i předpokládané možnosti dalšího vztahu pachatele k plnění právních povinností. Přiměřená sankce má vystihnout dosažení zamýšleného zabraňujícího a preventivního účinku. [6]

2.2.1 Zásada spravedlnosti

Spravedlnost je první a poslední smysl a cíl jakéhokoli práva. Spravedlnosti by měl být prostoupen každý pramen práva, každý právní řád jakékoli době a každý okamžik zacházení s právem – tvorba práva, jeho výklad a uskutečňování. Bez spravedlnosti chybí důvěra v právo a bez důvěry nemůže právo nikdy dobře fungovat. Žádná moc totiž nebude mít nikdy tolik prostředků, aby dodržování práva trvale vynucovala pouze silou, pouze represí. Dobré fungování práva je vždy založeno na vnitřním přesvědčení o jeho spravedlivosti, na důvěře, a to na důvěře oboustranné. [27]

- ✓ **Procedurální (formální) spravedlnost** – Proces utváření stavu spravedlnosti. V praxi se projevuje např. jako právo na spravedlivý proces (dodržení pravidel soudního řízení, které jsou používány za nezbytný předpoklad tvorby spravedlivého rozhodnutí). Samotná pravidla spravedlivého procesu však ještě nezaručují, že i výsledek soudu bude spravedlivý – např. může být odsouzen nevinný člověk for-

málně bezchybným soudním řízením a naopak může být odsouzen skutečný pachatel formálně vadným řízením (např. bez možnosti obhajoby) a tedy nespravedlivě.

- ✓ **Materiální spravedlnost** – Stav spravedlnosti jako důsledek realizace procedurální spravedlnosti. Cílem procedurální spravedlnosti je např. odsouzení skutečného pachatele a nikoli domnělého, tedy spravedlnost materiální.
- ✓ **Spravedlnost směnná** – Vůdčím principem je zde rovnost jako ekvivalence, odpovídající protihodnota. Toto pojetí směřuje k zachování daného stavu rozdělení hodnot. Buď uvádí narušené věci do původního stavu (např. náhrada škody) nebo zajišťuje ekvivalenci směny (např. platba za zboží). vychází se z toho, že kdo něco po právu má, má to mít i nadále.
- ✓ **Spravedlnost distributivní (sociální)** – Zde je opět vůdčím principem rovnost jako proporcionalita, přiměřenost, rovnost mezi nedostatkem a přebytkem. V praxi se tato spravedlnost výrazně projevuje v koncepci tzv. sociálního státu – tedy zdravotní a sociální solidarita, důchody, nemocenská, podpory v nezaměstnanosti, přídavky na děti apod. [27]

2.2.2 Zásada zákonnosti (nullum crimen sine lege)

Činnost veřejné správy včetně té, při níž dochází ke správnímu trestání, je přísně vázána zásadou zákonnosti. Mí-li Nejvyšší správní soud dodržet zásadu nullum crimen, nulla poena sine lege, pak jedním ze základních požadavků – který byl sice formulován pro oblast trestního práva, avšak na jehož bezpodmínečné splnění nelze rezignovat ani v oblasti správního řízení, zvláště tam, kde dochází k správnímu trestání – je požadavek určitého, jasného a přesného vyjádření skutkové podstaty správního deliktu, za který byla původnímu žalobci udělena sankce. Lze-li správní delikt kvalifikovat jako protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za něž ukládá správní orgán trest stanovený příslušnou normou správního práva, pak je zapotřebí, aby veškeré podmínky, jež jsou pro adresáta takové normy – tedy delikventa – závazné a jejich porušení je postihováno, byly obsaženy v právní normě, jež je součástí zákona, případně dílem i v právní normě, jež je součástí obecně závazného podzákonného předpisu, nepřekračuje-li meze, které takovému obecně závaznému podzákonnému předpisu zákon výslovně stanovil. Jinými slovy: existenci správního deliktu může správní orgán konstatovat a za spáchání takového správního deliktu postihnout konkrétní subjekt toliko tehdy, jsou-li jednáním, jež je v rámci

správního řízení zjištěno, naplněny všechny znaky deliktu, které se podávají z konkrétní skutkové podstaty obsažené v zákoně; nanejvýš lze přitom připustit doplnění zákonem stanovených podmínek v podzákonném obecně závazném právním předpisu, a to výhradně způsobem nepřekračujícím rámec stanovený zákonem. [7]

2.2.3 Zásada přiměřenosti (proporcionality)

Tato zásada vychází z premisy, že k zásahu do základních práv či svobod, i když to jejich ústavní úprava nepředpokládá, může dojít v případě jejich vzájemné kolize nebo v případě kolize s jinou ústavně chráněnou hodnotou, jež nemá povahu základního práva a svobody (veřejný statek).

Vždy však je v těchto případech třeba posuzovat účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je již zmíněná zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazývána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod. Tato obecná zásada zahrnuje tři principy, respektive kritéria posuzování přípustnosti zásahu:

- ✓ *princip způsobilosti* – dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku;
- ✓ *princip potřeby* – dle něhož je povoleno použití pouze nejšetrnějšího – ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám – z více možných prostředků.
- ✓ *princip přiměřenosti (v užším smyslu)* – dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatření. [7]

2.2.4 Zásada individualizace

Zaměříme se na individualizaci výše pokuty k majetkovým poměrům trestaného. Z charakteru pokuty jako majetkové sankce nutně vyplývá, že má-li být individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného. Stejná výše pokuty ulože-

ná majetnému se bude jevit jako směšná a neúčinná, zatímco v případě postihu nemajetného může působit drakonicky a likvidačně. Není tedy porušením slibu principu relativní rovnosti, když oběma osobám v různých situacích bude uložena pokuta v různé výši, byť by jedním rozdílem jejich situace měly být právě rozdílné majetkové poměry. Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné a komplementární – nikoli ovšem proto, že vysoké pokuty by byly nevyzpytatelné, ale vzhledem k riziku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké pokuty. Pokuta jakožto trest musí být diferencovaná, aby efektivně působila jako trest i jako odstrašení (individuální a generální prevence). [7]

2.3 Druhy sankcí

Druhy sankcí jsou v PresZ uvedeny taxativně. Jestliže však jiný (zvláštní) zákon obsahující skutkové podstaty přestupků uvádí jiné sankce, je třeba tuto skutečnost respektovat. Za přestupek lze uložit tyto sankce:

- ✓ napomenutí,
- ✓ pokutu,
- ✓ zákaz činnosti,
- ✓ propadnutí věci.

Každý druh sankce lze uložit samostatně, i když zákaz činnosti nelze uložit za každý přestupek, ale pouze za přestupky, u nichž je výslovně uveden ve zvláštní části PresZ nebo v jiném zákoně. Propadnutí věci lze teoreticky uložit za kterýkoli přestupek, ale u některých nebude zřejmě přicházet v úvahu vzhledem k jejich povaze. [2]

Jestliže v průběhu řízení je naprosto zřejmé, že pouhé projednání přestupku je postačující ke zjednání nápravy obviněného, rozhodne správní orgán o vině, ale neuloží žádnou sankci. Tuto formu použije tehdy, jde-li o osobu jinak řádně se chovající, nebo osobu, která lituje svého přestupku a snaží se odčinit škodlivý následek svého jednání, např. tím, že dobrovolně uhradí škodu, kterou způsobila. [3]

2.3.1 Napomenutí

Napomenutí představuje nejmírnější sankci, kterou zná zákon o přestupcích. Lze je uložit za kterýkoliv přestupek podle PresZ, ovšem vždy s přihlédnutím k jeho závažnosti. Napo-

menutí lze uložit rovněž tehdy, pokud tuto sankci obsahuje také zvláštní zákon (jako např. § 295 odst. 1 CelZ).

Svou podstatou je napomenutí prostředkem morálního donucení, má působit v první řadě výchovně, neboť fakticky žádnou sekundární povinnost pro pachatele nezakládá a zřejmě i proto o něm nemá PresZ žádnou podrobnější úpravu. Z jeho pohledu se nijak neliší od projednání přestupku, kdy příslušný správní orgán využil zákonné možnosti neuložit sankci.

Napomenutí je možno uložit jednak v řádném (nezkráceném) řízení o přestupcích, jednak v řízení příkazním. Napomenutí však nelze uložit, je-li přestupek vyřizován v blokovém (zkráceném) řízení, kde jedinou sankcí může být pokuta. V blokovém řízení lze ovšem přestupek vyřídit domluvou, která povahu sankce nemá, což zase nepřipadá v úvahu v řádném (nezkráceném) řízení ani v řízení příkazním. [8]

2.3.2 Pokuta

Pokuta je jednou ze sankcí, kterou lze uložit za přestupek. Bývá za přestupek ukládána nejčastěji a použije se jí v případě, kdy napomenutí by nevedlo k nápravě. Ve zvláštní části PresZ (§ 21 až 50) jsou výslovně stanoveny horní hranice sazby pokut. Obdobně je tomu u jiných zákonů, které mají ve svých ustanoveních postih za přestupky. Konkrétní výše pokuty je závislá na rozhodnutí příslušného správního orgánu. Při rozhodování o její výši se přihlíží k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k jeho okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Správní orgán je též povinen zohlednit zda a jakým způsobem byl pachatel přestupku pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Horní hranice je výrazně diferencována. Pokud by ve II. části PresZ nebo příslušném zákonu nebyla stanovena výše pokuty, pak horní hranicí je vždy částka 1000,- Kč. U mladistvých se horní hranice pokuty snižuje na polovinu, přičemž však nikdy nesmí být vyšší než 2000,- Kč. U mladistvých se horní hranice pokuty snižuje na polovinu, přičemž však nikdy nesmí být vyšší než 2000,- Kč. [3]

Pokuta má ovlivnit pachatele tak, aby se v budoucnu podobného přestupku nedopouštěl. Zároveň má odrazovat i ostatní osoby od podobného protispolečenského jednání. Cíle může pokuta dosáhnout tehdy, odpovídá-li závažnosti spáchaného přestupku a znamená-li pro obviněného skutečnou újmu. Takový postup bude třeba volit v případě, kdy pachatel získal

přestupkem určitou výhodu, kterou je možno hodnotově vyjádřit. Někdy by nízká pokuta pachatele spíše povzbuzovala k dalšímu protispolečenskému jednání, než aby od něj odrazovala. Při ukládání pokuty se také přihlédne k platebním možnostem pachatele.

V případech, kdy pachatel přestupku nežádá po ústním projednání přestupku písemné vyhotovení rozhodnutí, správní orgán, který pokutu uložil, mu zpravidla předá poštovní poukázku k zaplacení pokuty a nákladů řízení, s uvedením příslušného čísla účtu, na který má být částka složena. Na pachateli pak zůstává, jakou formu úhrady zvolí. Pokud se písemné rozhodnutí doručuje, příkládá se poštovní poukázka až k tomuto aktu.

Lhůta k zaplacení pokuty musí být uvedena ve výroku rozhodnutí. Tato lhůta bývá většinou patnáctidenní a počíná běžet následující den po nabytí právní moci rozhodnutí. U vyšších pokut např. za některé přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomanii, však lze pro zaplacení pokuty stanovit lhůtu delší.

Podle PresZ i podle rozpočtových pravidel republiky jsou pokuty uložené za přestupky příjmem obce, pokud její orgán buď rozhodoval ve věci v prvním stupni nebo vymáhal pokutu uloženou jiným správním orgánem. Pokuty uložené za přestupky jiným správním orgánem jsou obdobně jako sankce za různé jiné správní delikty příjmem rozpočtu České republiky a placeny na účet příslušných finančních úřadů, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. [3]

2.3.3 Zákaz činnosti

Zákaz činnosti představuje jeden z nejzávažnějších a současně nejcitelnějších zásahů do práv pachatele přestupku. Nejčastěji bývá ukládán za dopravní přestupky, a to konkrétně v zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Je sankcí, kterou lze uložit samostatně nebo s jinou sankcí. PresZ přesně stanoví případy, u nichž lze použít zákaz činnosti. Jsou to přestupky

- ✓ proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 a odst. 3,
- ✓ na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. c), f), k), s),
- ✓ na úseku podnikání dle § 24 odst. 1 písm. a), c),
- ✓ na úseku zdravotnictví dle § 29 odst. 1 písm. k), l),

- ✓ na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. g) až i),
- ✓ na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství dle § 35 odst. 1 písm. f).

Podle závažnosti přestupku je rozlišena maximální přípustná délka zákazu činnosti. Doba je vymezena její horní hranicí 6 měsíců, 1 rok a 2 roky. Mladistvému lze uložit zákaz činnosti nejdéle na dobu jednoho roku, a to za podmínky, že výkon této sankce nebude bránit jeho přípravě na povolání.

Zákaz činnosti lze vyslovit jen u činnosti, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru nebo jde-li o činnost, k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu jako např. řízení motorových vozidel, lovení ryb apod. Nezbytnou podmínkou pro uložení sankce je, aby se pachatel touto činností nebo v souvislosti s ní dopustil přestupku.

Jestliže správní orgán zjistí, že pachateli přestupku byl již uložen zákaz činnosti, který dosud není zcela vykonán, musí k této skutečnosti přihlédnout. Nově uložený zákaz téže činnosti nesmí v úhrnu s částí sankce dosud nevykonanou přesáhnout maximální dobu, kterou zákon za daný přestupek přistoupí. Není přitom rozhodující, zda byl zákaz stejné činnosti uložen soudem nebo správním orgánem.

Do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel nemohl vykonávat tuto činnost na základě opatření správního orgánu souvisejícího s projednaným přestupkem.

Od výkonu zbytku zákazu činnosti může správní orgán na návrh pachatele přestupku upustit, a to po uplynutí poloviny doby výkonu této sankce, jestliže pachatel přestupku způsobem svého života prokázal, že její další výkon není potřebný. O návrhu rozhoduje ten správní orgán, který přestupek projednal v prvním stupni. U mladistvého může návrh podat též jeho zákonný zástupce nebo orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí. Proti rozhodnutí o návrhu na upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti se nelze odvolat a návrh nelze podat opětovně. Jestliže je však návrh podán předčasně (před uplynutím poloviny doby výkonu sankce zákazu činnosti), správní orgán zpravidla nevydá meritorní rozhodnutí, ale vyrozumí žadatele o možnosti podat nový návrh po splnění zákonných podmínek. Takový nový návrh není třeba považovat za návrh opětovaný. [3]

2.3.4 Propadnutí věci

Propadnutí věci je sankcí, kterou lze uložit samostatně nebo společně s druhými sankcemi, tedy s napomenutím, pokutou i zákazem činnosti. Nelze ji uložit v blokovém a příkazním řízení. Za propadlou lze prohlásit jen věc zcela náležející pachateli. Nelze tak učinit u věci odcizené, vypůjčené a svěřené do úschovy.

Správní orgán musí zkoumat, zda obviněný se skutečně dopustil přestupku, zda je za přestupek odpovědný a zda věc, která se prohlašuje za propadlou ve prospěch státu, sloužila ke spáchání přestupku nebo byla přestupkem získána. Tak např. ke spáchání přestupku může sloužit přístroj na nedovolenou výrobu lihu.

Propadnutí věci se vyslovuje i v případech, kdy věc byla získána za věc získanou spáchaným přestupkem (např. částka peněz z prodeje věcí získaných přestupkem). Za propadlou lze prohlásit věc za předpokladu, že to vyžaduje bezpečnost lidí nebo majetku nebo jiný zájem (např. zbraně, vzduchovky, rybářské náčiní). Je-li to vzhledem k okolnostem případu možné, odejme správní orgán věc provinilému a předá ji územnímu pracovišti Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových.

Za propadlé nebudou prohlášeny věci, bez nichž sice nebylo možno spáchat přestupek, avšak svou povahou nejsou určeny k páčání přestupku (např. motorová vozidla, jízdní kola a jiné prostředky v souvislosti s dopravními přestupky). Případným nepřiměřeným tvrdostem při vyslovení propadnutí věci předchází PresZ tím, že uplatnění této sankce nepřipouští pro případ, že je hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku.

Dnem nabytí právní moci přechází věc do vlastnictví státu. Postup, jak se naloží s věcí, kterou nabude stát výrokem správního orgánu, upravuje zákon č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, v platném znění. [3]

2.4 Ochranná opatření

Přestupkové právo je založeno na dvojkolejnosti sankčního postihu, tzn., že PresZ vedle sankcí používá k dosažení svého účelu i ochranných opatření. Ta mají stejný úkol jako sankce, chránit společnost i jednotlivce proti porušování právních předpisů a některé jejich rysy jsou společné se sankcemi. Jsou opatřeními státního donucení, která mohou vyslovit příslušné správní orgány pouze na základě zákona.

Ochranná opatření v přestupkovém řízení jsou omezující opatření a zabránění věci. Znamenají určitou újmu a omezení osobní svobody a práv toho, komu jsou ukládána.

Účel ochranných opatření není v PresZ výslovně vyjádřen. Jejich použitím a realizací se sleduje především prevence, tedy odstranění nebo snížení nebezpečí dalšího porušení nebo ohrožení zájmů chráněných PresZ.

Ochranná opatření nejsou sankcemi. Újma, která je s nimi spojená, není účelem, nelze ji chápat jako postih, ale jako nezbytný vedlejší účinek. Jsou opatřením státního donucení. Způsobují určitou újmu osobám, kterým jsou ukládána, ale zároveň chrání zájmy společnosti. [3]

2.4.1 Zabránění věci

Předmětem zabránění může být jen věc, která by jinak mohla být prohlášena za propadlou dle § 15 PresZ. Proto při použití tohoto ochranného opatření se musí jednat o věc, která byla užita nebo určena ke spáchání přestupku nebo byla přestupkem získána, příp. byla nabyta za věc získanou přestupkem. Uložit zabránění věci lze jedině v případě, kdy nebylo možno uložit propadnutí věci.

Zabránění se použije tehdy, kdy věc patří osobě, kterou nelze stíhat. Je tomu tak, není-li pachatel odpovědný pro nedostatek věku nebo pro nepřičetnost, dále kdy odpovědnost zanikla z důvodu, že uplynula prekluzivní (propadná) lhůta, ne přestupek se vztahuje amnestie nebo pachatel zemřel. Institut zabránění se nepoužije v případech, kdy bylo již o přestupku rozhodnuto, ale nedopatřením nebylo vysloveno propadnutí věci. Narozdíl od jednoroční lhůty k projednání přestupku umožňuje zákon, aby věc, která má souvislost s přestupkem, byla zabráněna do dvou let od spáchání skutku. K zabránění věci může dojít, bez ohledu zda pachateli náleží či nikoliv, jen tehdy, vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obecný zájem. [3]

2.4.2 Omezující opatření

Omezující opatření je relativně mladým institutem přestupkového práva. Spočívá v zákazu navštěvovat veřejně přístupná místa a místnosti, v nichž se podávají alkoholické nápoje nebo kde se konají veřejné kulturní, sportovní a tělovýchovné akce.

Účelem omezujícího opatření je znemožnit pachateli co nejúčinněji, aby se opětovně dopustil přestupků, za které byl stíhán. V rozhodnutí musí správní orgán přesně uvést místa a místnosti, které pachatel nesmí navštěvovat.

Omezující opatření nesmí být v rozhodnutí uloženo samostatně, ale vždy s kteroukoliv sankcí PresZ. Může být proto použito spolu se sankcí zákazu činnosti, ale ve svých důsledcích nesmí tuto sankci nahrazovat. Toto ochranné opatření lze uložit nejvýše na dobu jednoho roku. Musí být přiměřené povaze a závažnosti spáchaného přestupku. [3]

II. PRAKTICKÁ ČÁST

3 PODMÍNKY PRO UKLÁDÁNÍ SANKCÍ

Aby mohla být sankce uložena, musí být splněny náležitosti přestupku.

Jednání musí být zaviněné (obecně stačí nedbalostní jednání). Pachatel takového činu věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

U vybraných přestupků zákon požaduje zavinění ve formě úmyslu. Pachatel takového činu svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem (a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s ním srozuměn), který porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Zákon pak ještě vymezuje obecně, kdy se o přestupek jedná a kdy nikoliv. Přestupkem pak je i jednání, které spočívá v opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen, naopak přestupkem nebude takové jednání (odpovídající do značné míry možnosti vyvinění dle trestního zákona), jímž někdo přiměřeným (věc dokazování) způsobem odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak (zde dochází tedy k poměřování závažnosti jednání vůči stávající situaci). [30]

3.1 Podmínky pro uložení jednotlivých druhů sankcí

Napomenutí – protože podmínky pro jeho uložení nejsou zákonem omezeny, lze napomenutí uložit za jakýkoliv přestupek, ne však společně s pokutou. Zákon nevyklučuje uložení napomenutí společně se sankcí zákaz činnosti nebo propadnutí věci, ale není to obvyklé a v praxi se tato kombinace zpravidla neobjevuje.

Pokuta – pokutu lze uložit ve správním řízení, v blokovém řízení a v příkazním řízení.

- ✓ **V blokovém řízení** lze uložit pokutu za podmínek, že přestupek je spolehlivě zjištěn a že jeho pachatel je svolný se blokovému řízení podrobit. I když to zákon výslovně nestanoví, je řešení přestupků v blokovém řízení charakteristickým způsobem

projednávání především méně závažných přestupků. Vyplývá to i z další podmínky, že blokové řízení se nezavede, stačí-li k projednání přestupku pouze domluva. Naproti tomu není pro zavedení blokového řízení podmínkou, aby pachatel byl při svém protiprávním jednáním přistižen a toto jednání bylo na místě postiženo.

- ✓ ***V příkazním řízení*** je základní podmínkou, aby skutečnosti, z nichž se při rozhodování vychází, byly objektivním podkladem pro závěr, že posuzované jednání má zákonné znaky přestupku a že se ho obviněný z přestupku dopustil. [5]

Zákaz činnosti – lze uložit samostatně nebo spolu s jinou sankcí, vždy ale – na rozdíl od jiných sankcí – jen za přestupky, u nichž je výslovně uveden ve zvláštní části PresZ (§ 22, 23, 24, 29, 30, 35) nebo v jiném zákoně. Předmětem zákazu činnosti může být pouze činnost:

- ✓ ***kteřou pachatel v době spáchání přestupku vykonává v pracovním poměru*** (§ 27 a násl. ObčZ) nebo v jiném obdobném poměru (např. v pracovním vztahu člena družstva). Zákaz činnosti vykonávané ve služebním poměru nebude přicházet v úvahu proto, že osoby v takovém poměru jsou z působnosti zákona vyňaty [10 odst. 1 písm. a];
- ✓ ***k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu***. Tato zvláštní podmínka pro výkon určitých činností (např. řízení motorových vozidel, držení a nošení kulové zbraně a lovecké brokové zbraně, provozování amatérské vysílací radiové stanice, provozování silniční motorové dopravy pro cizí potřeby, chytání ryb a jiných vodních živočichů) musí být stanovena právním předpisem. Bez povolení nebo souhlasu takovou činnost nelze vůbec vykonávat (jde o činnost nedovolenou). Zakázat je proto možné i činnost, kterou pachatel vykonává bez právním předpisem požadovaného povolení nebo souhlasu (např. chytat ryby tomu, kdo nemá rybářský lístek). [5]

Propadnutí věci – lze uložit samostatně nebo s kteroukoli jinou sankcí za každý přestupek, jehož povahou užití tohoto druhu sankce nevylučuje, a jsou-li pro její uložení splněny zákonem stanovené podmínky, které jsou následující. Za propadlou lze prohlásit věc, která:

- ✓ ***náleží pachateli***, a to v době rozhodnutí. Přitom musí jít o věc, která mu náleží zcela;

- ✓ *byla ke spáchání přestupku užita* (např. rybářské náčiní užitá k neoprávněnému chytání ryb [§ 35 odst. 1 písm. f]);
- ✓ *byla ke spáchání přestupku určena*. Jde o věc, která je obecně určena k páčání přestupku, ale ještě jí ke spáchání přestupku nebylo použito. Z povahy takové věci vyplývá, že její propadnutí lze vyslovit jen u úmyslných přestupků, a to u jejich přípravy. Protože však PresZ neumožňuje postihnout přípravu k přestupku (jen dokonaný přestupek a – stanoví-li tak výslovně zákon – výjimečně i pokus přestupku), aplikace tohoto ustanovení nebude zřejmě přicházet v úvahu.
- ✓ *byla přestupkem získána*. Je to věc, která byla prostřednictvím přestupku vyrobena nebo získána (např. výtěžek z nedovoleného podnikání);
- ✓ *byla nabyta za věc získanou přestupkem* (např. peněžitá částka získaná prodejem přestupkem získané věci). Právní titul nabytí věci je nerozhodný. Takto nabyta musí být celá věc. Nelze proto prohlásit za propadlou věc, která za věc získanou přestupkem byla nabyta jen zčásti. [5]

3.2 Kritéria při určení druhu a výměry sankce

Při vyměření sankce v konkrétním případě správní úřad (orgán) vychází z rámce stanoveného PresZ v obecné části u jednotlivých skutkových podstat a ve své úvaze o volbě druhu a výměry sankce se řídí hledisky, která mají postihnout individuální zvláštnosti konkrétního přestupku: [6]

- ✓ *způsob spáchání přestupku* – přihlíží se k tomu, zda pachatel spáchal přestupek konáním nebo opomenutím, na místě veřejnosti přístupném, použil-li ke spáchání přestupku technické prostředky, apod. (to pochopitelně platí za podmínky, že uvedený způsob není obligatorním znakem skutkové podstaty);
- ✓ *následky přestupku* – zda objekt přestupku byl pouze ohrožen nebo došlo k jeho porušení a byl-li porušen, zda jde o poruchu přechodnou (odstranitelnou) nebo trvalou (neodstranitelnou), jaká je výše škody apod. (rovněž zde samozřejmě s tím, že uvedený následek není obligatorním znakem skutkové podstaty);
- ✓ *okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán* – jsou to objektivní a subjektivní okolnosti, které závažnost přestupku snižují nebo naopak zvyšují (mezi ně patří to, že pachatel spáchal přestupek pod vlivem tíživých osobních nebo rodinných poměrů,

páchal přestupek delší dobu, dopustil se více přestupků, v určitém místě a čase dochází k většímu výskytu určitých skutkových podstat přestupků, např. dopravních nehod a další);

- ✓ ***míru zavinění*** – obecně platí, že úmyslné zavinění je závažnější než nedbalostní. Totéž pak platí, pokud se týče úmyslu přímého a nepřímého, resp. nedbalosti vědomé a nevědomé. Míru zavinění může ovlivnit rozrušení pachatele, jeho příprava na spáchání přestupku, promyšlenost přestupku. Míra zavinění do jisté míry splývá s okolnostmi, za nichž byl přestupek spáchán. Pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění pak platí, že k odpovědnosti stačí zavinění z nedbalosti. Tento rozdíl ve formě zavinění se projeví při samotném rozhodování o druhu a výši sankce;
- ✓ ***pohnutky*** – ve většině případů bude motiv okolností přitěžující. Mezi takovéto motivy mohou patřit i charakterové vlastnosti pachatele jako je osobní zášť či nenávisť, neochota podřizovat se pravidlům, ziskuchtivost apod. Dále je důležité přihlídnout k pověsti pachatele, jeho postoji při ústním jednáním. Zda jeho jednání vykazuje znaky hrubého či dokonce vulgárního jednání ke správnímu orgánu nebo přítomným svědkům. Nelze však vyloučit též, že bude okolností polehčující. Správní orgán přihlídně ve prospěch obviněného, pokud se pachatel dobrovolně dozná ke spáchání přestupku, pokud lituje svého jednání a přislíbí, že se tato situace nebude v budoucnu opakovat;
- ✓ ***osobu pachatele*** – posouzení musí být mezi jinými postoji pachatele ke spáchanému přestupku, jeho osobní vlastnosti a v neposlední řadě jeho věk. Podle § 19 odst. 1 PresZ, že při posuzování přestupku osoby mladistvé se přihlíží ke zvláštní péči, kterou společnost věnuje mládeži. Okruh sankcí, které lze mladistvému uložit, není sice zásadně omezen, je však limitována výměra některých druhů sankcí. Důležité budou i majetkové poměry osoby pachatele. Na druh a výměru sankce bude mít jistě vliv, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostíženou, nebo naopak známou příslušnému správnímu úřadu pro časté opakování uvedených protiprávních jednání (recidiva);
- ✓ ***zda a jakým způsobem byl pachatel přestupku postižen v disciplinárním řízení*** – z dikce zákona vyplývá, že pro vztah postihu za přestupek a disciplinární delikt neplatí zásada „non bis in idem“. Byl-li tedy pachatel přestupku za týž skutek posti-

žen nejprve disciplinárně, nebrání to příslušnému správnímu orgánu uložit sankci za přešůpek, měl by ovšem k této skutečnosti přihlížet jako k polehčující okolnosti. [8]

Neobsahuje-li zákon taxativní výčet hledisek, ke kterým je správní orgán při stanovení výše pokuty povinen přihlédnout, nýbrž pouze výčet příkladný, kdy z řady možných a v úvahu přicházejících hledisek zmiňuje alespoň některá, pak takováto právní úprava váže správní orgán v tom směru, že právě těmito zákonnými hledisky se musí zabývat vždy (avšak nikoli pouze nimi), když vedle toho správního orgánu ponechává na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším, v zákoně přímo neuvedeným, leč pro projednaný případ významným. Nevyjádří-li se správní orgán k otázce výše pokuty v odůvodnění svého rozhodnutí zákonem požadovaným způsobem, jde o pochybení, mající za následek zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. [7]

4 ROZHODOVACÍ ČINNOST SOUDŮ – SOUDNÍ PŘEZKUM

Listina základních práv a svobod zakotvila mimo jiné princip soudní kontroly správních rozhodnutí. V souvislosti s přezkoumáním rozhodnutí o uložení pokuty je třeba upozornit na to, že podle právní úpravy platné s účinností od 1.1.2003 lze rozhodnutí vydané správními orgány, které nabylo právní moci, přezkoumat na návrh ve správním soudnictví. [3]

4.1 Obecné zásady pro rozhodování soudů

Zákonné podmínky a předpoklady jsou obsaženy v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Zákon upravuje základní obecné zásady pro rozhodování soudů ve správním soudnictví. Správní soudy jsou soudy veřejného práva a poskytují ochranu jen ve věcech subjektivních oprávnění a povinnosti veřejnoprávního charakteru (subjektivním právům vznikajícím v oblasti především správního práva). [3]

Veřejnost soudního jednání je jedním ze základních principů zakotvených v čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Chrání jednotlivce proti justici vymykající se veřejné kontrole; přispívá tak k uchování důvěry osob v soudy.

- ✓ **Transparentnost** - díky transparentnosti, kterou dává chodu spravedlnosti, napomáhá k dosažení účelu čl. 6 odst. 1, spravedlivému procesu, jehož zaručení patří k základním zásadám každé demokratické společnosti ve smyslu Úmluvy.
- ✓ **Nestrannost** - ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy se posuzuje ze dvou hledisek: první spočívá v pokusu odhadnout osobní přesvědčení určitého soudce v dané věci; druhé předpokládá ujistit se o tom, že poskytuje dostatečné záruky, aby v tomto ohledu bylo možno vyloučit jakoukoli legitimní pochybnost. [7]

S účinností od 1.1.2003 byl zřízen NSS se sídlem v Brně, jako vrcholný orgán správního soudnictví. Správními soudy jsou dále specializované senáty obecných krajských soudů (specializovaní soudci). Soudní řád správní vedle obecných ustanovení upravuje organizaci, postavení a činnost NSS, včetně jeho státní správy. Dále jsou zde upravena jednak obecná ustanovení o řízení před správními soudy a zvláštní ustanovení o jednotlivých druzích řízení (o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, o žalobách proti nečinnosti správního orgánu, o žalobách o ochraně před zákonným zásahem správního orgánu, o návrzích ve věcech voleb, o návrzích ve věcech politických stran a politických hnutí a o ža-

lobách v kompetenčních sporech). Část třetí dále obsahuje ustanovení o opravných prostředcích (kasační stížnost a obnova řízení). [3]

4.2 Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

Ve věcech přezkumu rozhodnutí o přestupku se použije ustanovení hlavy II. „Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu“. Na rozdíl od předchozího stavu jde o přezkoumávání rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, tj. po formální i obsahové stránce napadeného správního rozhodnutí. [3]

Smysl Úmluvy vyžaduje, aby výraz „contestation (spor)“ ve francouzském textu, který nemá protějšek v anglickém textu, nebyl konstruován příliš technicky, a měl skutečný, a ne jen formální význam. Jestliže banka prostřednictvím svého vedení brojí proti rozhodnutí o zavedení a prodlužování nucené správy, jakmile se o ní dozví, pak v takovém případě spor jasně existuje. Jestliže rozhodnutí přijatá správními orgány, které rozhodují o občanských právech a závazcích, sama nesplňují požadavky čl. 6 Úmluvy, je nezbytné, aby taková rozhodnutí podléhala následné kontrole „soudního orgánu s plnou jurisdikcí“, který poskytuje záruku ochrany tohoto článku. [7]

Vydané správní rozhodnutí se přezkoumává na základě podané žaloby, která musí obsahovat všechny náležitosti stanovené výše uvedeným zákonem. K žalobě je žalobce povinen připojit i stejnopis pravomocného rozhodnutí správního orgánu a všechny listinné důkazy. Součástí podané žaloby je i soudní poplatek ve výši 2000,- Kč. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je žalovaným správní orgán, který rozhodl o opravném prostředku s konečnou platností. Žaloba může být podána až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Vyčerpání opravných prostředků a tím i nabytí právní moci se považuje za jednu ze základních podmínek řízení. Při jejím nesplnění se soud pokusí nedostatek odstranit, jinak řízení zastaví. Pokud by žalobce v důsledku nesprávného poučení podal žalobu, která je ve skutečnosti opravným prostředkem, soud takové podání odmítne, ale současně je postoupí k vyřízení příslušnému správnímu orgánu. [3]

Řízení před správními soudy je vždy zahájeno dnem, kdy dojde písemné vyhotovení žaloby soudu, a to i tehdy, má-li žaloba nedostatky. Okamžik zahájení řízení ve věci samé je spojen s řadou důležitých právních účinků, a to jednak procesně právních, jednak hmotně právních. Pro řízení před správními soudy se podpůrně použije ustanovení občanského soudního řádu tam, kde soudní řád správní nemá úpravu vlastní.

Žaloba musí být podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí a uvedenou lhůtu nelze zmeškat. Podání žaloby nemá odkladný účinek na právní moc ani na vykonatelnost vydaného rozhodnutí. Soud tak může učinit pouze na žádost žalobce a za dalších zákonných podmínek. [3]

Jedním z právních předpisů, který stanoví odchýlnou lhůtu pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, je zákon č. 526/1990 Sb., o cenách. Podle jeho ustanovení § 17 odst. 6 činí tato lhůta 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žaloba podaná po této lhůtě je opožděná a soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. [7]

4.3 Rozhodnutí soudu

Ve věcech přezkumu rozhodnutí o přestupku jsou věcně příslušné krajské soudy a místně příslušný je soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni. O žalobě ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce. Žaloba je v soudním řízení přezkoumávána v mezích žalobcových návrhů a žalobních bodů uvedených v žalobě, podle kterých žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za zákonné nebo za nicotné a z jakých skutkových podstat nebo právních důvodů. Soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době, kdy správní orgán vydal rozhodnutí. Přitom není vázán důkazními návrhy a může provést také důkazy jiné.

Soud o podané žalobě může rozhodnout dvěma způsoby. Buď žalobu zamítne, protože není důvodná, nebo přezkoumávané rozhodnutí zruší.

Soud může zrušit rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. V případě sankcí ukládaných za přestupek zkoumá soud, zda správní orgán při volném uvážení respektoval hlediska, která vedla k vydání rozhodnutí. Dojde-li soud k závěru, že uložená sankce je zjevně nepřiměřená, může rozhodnutí změnit a tím snížit uloženou sankci nebo vydat nové rozhodnutí, kterým se od uložené sankce upouští. Rozsudek soudu nahrazuje rozhodnutí správního orgánu buď v celém rozsahu nebo tak, jak bylo rozsudkem dotčeno. [3]

Pokuta uložená v maximální zákonné výši 100000,- Kč (§ 37k zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech) je zjevně nepřiměřená tehdy, jestliže byla původně uložena za dva skutky, avšak v rámci řízení o rozkladu již pouze za jeden z těchto skutků, a správní orgán při úvaze o výši pokuty tuto změnu právního základu od-

povědnosti nevzal v potaz, a navíc ani nepřihlédl k tomu, že žalobce se protiprávního jednání dopustil nikoliv úmyslně, ale nevědomou nedbalostí. V takovém případě soud sníží pokutu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. [7]

Dojde-li ke zrušení pravomocného rozhodnutí pro nezákonnost, může se žalobce domáhat na základě takového rozsudku náhrady škody, způsobené zákonným rozhodnutím státního orgánu. Nárok uplatní podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Pokud ve věcech přestupků stanoví zvláštní zákon lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem neběží. Správní orgán tak bude moci po zrušujícím rozhodnutí soudu v původním řízení pokračovat a využít zbytku lhůty k odstranění vytýkaných vad a vydání nového rozhodnutí. [3]

Jestliže správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla [§ 76 odst. 1 písm. f) PresZ], jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti. [7]

4.4 Opravné prostředky ve správním soudnictví

4.4.1 Kasační stížnost

Soudní řád správní zavádí nový mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nazývaný kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti jsou uvedeny soudním řádem správním (nezákonnost, vady řízení, zmatečnost, nepřezkoumatelnost). Kasační stížnost je přípustná za předpokladu, že se opírá o důvody obsažené v uvedeném zákoně nebo o důvody, které stěžovatel nemohl uplatnit v řízení před krajským soudem.

Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje NSS zpravidla bez jednání. NSS rozhoduje rozsudkem jestliže zrušuje rozhodnutí krajského soudu nebo jestliže zamítá kasační stížnost jako nedůvodnou. Dojde-li ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, věc se mu vrací k dalšímu řízení. [3]

4.4.2 Obnova řízení

Dalším mimořádným opravným prostředkem ve správním soudnictví je obnova řízení. Žalobce se může domáhat obnovení původního řízení, pokud splní důvody uvedené zákonem a za předpokladu, že výsledek obnoveného řízení povede k vydání nového příznivějšího rozhodnutí. Obnova řízení není ze zákona přípustná v řízení o kasační stížnosti. Proti usnesení, jímž byl návrh na obnovu zamítnut, je ale kasační stížnost přípustná. Obnova řízení připadá v úvahu jen v řízeních o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. V řízení obžalobách proti rozhodnutí správních orgánů není obnova řízení přípustná. Je to z důvodu, že účastník řízení má možnost využít obnovy správního řízení upravené správním řádem. [3]

5 PŘESTUPKY MLADISTVÝCH

5.1 Zvláštní ustanovení o mladistvých

Při posuzování přestupku osoby, která v době jeho spáchání dovršila patnáctý rok a nepřekročila osmnáctý svého věku (dále jen „mladistvý“), se přihlíží ke zvláštní péči, kterou společnost věnuje mládeži. [16]

Toto ustanovení vychází z předpokladu (pramenícího z vědeckého poznání jiných, především neprávnických oborů), že u mladistvého nejsou ještě vývoj a výchova ukončeny, tudíž, že samotné projednání přestupku nebo uložení mírnější sankce ovlivní jeho další rozhodování a jednání v daleko větší míře než u dospělého.

Zvýšená, případně zvláštní ochrana mladistvých vychází též z Listiny základních práv a svobod. Zvláštní péče, kterou společnost věnuje mládeži, se projevuje v tom, že především rodičovství a rodina jako první výchovný článek jsou pod ochranou zákona. Důsledkem toho je, že ochrana dětí a mladistvých je též zaručena zákony. Mezi ně patří též PresZ, právě svým ustanovením v § 19. Pro otázku, zda pachatele je nutno považovat za mladistvého, je rozhodné, kdy byl přestupek dokonán, a nikoli, kdy s činností naplňující znaky přestupku bylo započato.

Přestupek mladistvého nelze projednat v příkazním řízení. Tento zákaz vychází právě z neukončeného psychického vývoje a výchovy mladistvého, u něhož se nepředpokládá obecná znalost zákonů (ač u dospělého neznalost „neomlouvá“), či spíše jeho pochopení. Ochranou proti příkazu je totiž podání odporu ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení. Právě zde je možno spatřovat základní úskalí, kdy mladistvý nedocení jeho význam. Příkaz, proti kterému nebyl včas podán odpor, má totiž účinky pravomocného rozhodnutí.

Okruh sankcí, které lze mladistvému uložit, není sice omezen, je však limitována výše pokuty a doba zákazu činnosti, případně podmínky jejich uložení.

Horní hranice pokuty má charakter obecný a zvláštní. Z obecného charakteru vyplývá, že její výše se u mladistvých snižuje na polovinu. Zvláštní charakter stanoví výši horní hranice pokuty na částku 2000,- Kč, kterou nelze překročit (zvláštní má v právu vždy přednost před obecným). [2]

Obdobné vztahy založené na obecném a zvláštním, platí též v blokovém řízení. Obecně nelze mladistvému uložit pokutu vyšší než 500,- Kč. Pokud však PresZ nebo zvláštní zákon

připouští uložit v blokovém řízení pokutu vyšší než 1000,- Kč, mladistvému lze uložit pokutu až do výše 1000,- Kč.

Uložení sankce zákazu činnosti lze u mladistvého uložit nejvýše na dobu do jednoho roku. K tomu, aby vůbec bylo možno mladistvému tuto sankci uložit, musí být splněna podmínka, že výkon této sankce nebude bránit přípravě mladistvého na povolání. [2]

5.2 Statistika spáchaných přestupků mladistvých

V Kroměříži v roce 2008 bylo celkem projednáno 244 přestupků. Z těchto 244 přestupků bylo spácháno mladistvými 21 přestupků. Nejčastěji se jednalo o přestupky proti občanskému soužití a přestupky proti majetku. V roce 2009 bylo v Kroměříži projednáno celkem 256 přestupků a z toho 13 přestupků se týkalo mladistvých. Opět se nejčastěji jednalo o přestupky proti občanskému soužití a přestupky proti majetku.

5.2.1 Přestupky proti občanskému soužití

Tab. 1. Přestupky mladistvých proti občanskému soužití.

§	Počet případů v roce 2008	Počet případů v roce 2009
49 1/a	1	-
49 1/b	-	-
49 1/c	13	5
49 1/d	-	-
49 1/e	-	-
Celkem	14	5

Zdroj: Městský úřad Kroměříž, odbor právní

Z tabulky je zřejmé, že v roce 2008 spáchali mladiství zhruba o 150% více přestupků proti občanskému soužití než v roce 2009. V roce 2008 byly projednány přestupky podle § 49 1/a, c, ovšem v roce 2009 byly projednány přestupky pouze podle § 49 1/c.

§ 49 odst. 1 písm. a) PresZ říká: „Přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch.“ [16]

Tímto ustanovením je chráněna čest osoby, před výslovně zde uvedenými útoky, to je urážkou nebo vydáním v posměch. Přestupek lze spáchat slovním i písemným projevem a dále i posunkem, ale i fyzickým napadením, nedojde-li k ublížení na zdraví. Podmínkou je, že výrok nebo jiný skutek je urážlivý nebo zesměšňující a pachatel o této skutečnosti

věděl, že jím bylo jinému ublíženo na cti a zavinění pachatele zahrnuje jak učiněný výrok (jiný skutek), tak je důsledek (ublížení na cti), byť z nedbalosti. Proto výrok (jiný skutek) sám o sobě k naplnění znaků přestupku nepostačuje. Již proto ne, že v určitém místě, skupině obyvatel nebo situaci může být urážlivý, resp. zesměšňující, v jiných ale nikoli.

Urážka nebo zesměšnění může také spočívat ve sdělení určitého údaje o jiném třetí osobě, za předpokladu, že takový údaj je nepravdivý (pomluva). O takový přestupek půjde, jestliže pachatel o jiném úmyslně sdělí nepravdivý údaj, který může ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů nikoli značnou měrou nebo způsobit nikoliv vážnou újmu, ale nejde o údaj způsobit poškodit jiného v zaměstnání nebo narušit jeho rodinné vztahy. V opačném případě by se jednalo o trestný čin pomluvy (§ 26 TrZ). Přestupek lze projednat jen na návrh. [5]

§ 49 odst. 1 písm. c) PresZ říká: „Přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.” [16]

Tímto ustanovením je chráněno občanské soužití před jeho narušováním hrubým jednáním. Za hrubé jednání zákon výslovně označuje:

- ✓ **vyhrožování újmou na zdraví** – Takové jednání je přestupkem, nejde-li o trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 156 TrZ (vyhrožování ublížením na zdraví v úmyslu působit na výkon pravomoci nebo pro výkon pravomoci veřejného činitele), o trestný čin podle § 196 TrZ (vyhrožování ublížením na zdraví skupině obyvatelů) nebo o trestný čin podle § 197a TrZ (vyhrožování těžkou újmou na zdraví takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu);
- ✓ **drobné ublížení na zdraví** – Úmyslné ublížení na zdraví je trestným činem, jde-li o čin pro společnost nebezpečný a stupeň nebezpečnosti pro společnost je vyšší než nepatrný (u mladistvého vyšší než malý). Přestupkem a tedy drobným ublížením na zdraví je (s ohledem na negativní vymezení přestupku) čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, a jde-li o mladistvého, malý. Kritériem pro rozhraní přestupku je tedy stupeň společenské nebezpečnosti. Dělicí hranice není zákonem pevně určena, ale je stanovena soudní judikaturou. Ta vychází z toho, že ublížení na zdraví je trestným činem, jestliže jde o takovou poruchu zdraví, která

poškozenému znesnadňuje obvyklý způsob života nebo výkon jeho obvyklé činnosti a ne pouze na krátkou dobu;

- ✓ **nepravdivé obvinění z přestupku** – Nepravdivé (lživé) obvinění musí směřovat vůči konkrétní osobě a musí být učiněno úmyslně a v úmyslu přivodit stíhání této osoby za přestupek;
- ✓ **schválnosti** – Schválnostmi (činit něco „naschvál“) se rozumí skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití (např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin). [5]

5.2.2 Přestupky proti majetku

Tab. 2. Přestupky proti majetku.

§	Počet případů v roce 2008	Počet případů v roce 2009
50 1/a	6	8
50 1/b	1	-
50 1/c	-	-
Celkem	7	8

Zdroj: Městský úřad Kroměříž, odbor právní

Z tabulky je zřejmé, že v roce 2008 i v roce 2009 byla situace velmi podobná. V roce 2008 bylo celkem projednáno 7 případů přestupku proti majetku u mladistvých a to podle § 50 1/a, b. V roce 2009 bylo celkem projednáno 8 případů přestupku proti majetku u mladistvých a to podle § 50 1/a.

§ 50 odst. 1 písm. a) PresZ říká: „Přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku nebo se o takové jednání pokusí.“ [16]

Tímto ustanovením je chráněn každý majetek před jeho úmyslným poškozením, ale jen těmi formami útoků, které jsou zde taxativně uvedeny. Přestupky se dopustí ten, kdo:

- ✓ si присvojí cizí věc tím, že se jí zmocní (krádež),
- ✓ si присvojí cizí věc, která mu byla svěřena (zpronevěra),

- ✓ ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl nebo využije něčího omylu (podvod),
- ✓ věc z cizího majetku zničí nebo poškodí

a některým z těchto jednání úmyslně způsobí škodu na cizím majetku.

Důsledkem novelizace § 50 odst. 1 písm. a) se významně projevuje v následujícím směru. Protože formálním znakem přestupku podle písm. a) počínaje 1.1.2002 jež není výše způsobené škody, může být jako přestupek podle písm. a) kvalifikováno i jednání, jímž byla způsobena škoda vyšší než nepatrná, tedy vyšší než 5000,- Kč. Tak tomu bude v případě, kdy krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo poškozením cizí věci sice byla způsobena škoda nikoli nepatrná, ale takové jednání, i když jinak vykazuje znaky trestného činu, není trestným činem proto, že je jednáním, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný (a jde-li o mladistvého, je malý) a není tak naplněn materiální znak trestného činu. [5]

§ 50 odst. 1 písm. b) PresZ říká: „Přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek nebo si přisvojí cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby.“ [16]

Prisvojení si cizí věci (to je věci, která nenáleží pachateli) neznamená její získání do vlastnictví, ale získání možnosti pachatele s takovou věcí trvale disponovat podle jeho vůle a zároveň její odnětí z možnosti dispozice oprávněnou osobou.

Jednání, které je přestupkem zatajení věci, záleží v úmyslném prisvojení si cizí věci, která se do moci pachatele dostala bez přivolení oprávněné osoby s touto věcí nakládat. Přitom není rozhodné, jak se věc do moci pachatele dostala, ale že se tak stalo, aniž k tomu pachatel předtím vědomě působil. Z více možných způsobů zákon výslovně uvádí, že k tomu došlo nálezem.

Nálezem se může do dispozice pachatele dostat věc ztracená. Právní úpravu nalezené věci řeší § 135 ObčZ. Kdo najde ztracenou věc, je povinen ji vydat vlastníkov. Není-li vlastník věci znám, je nálezce povinen ji odevzdat obci, na jejímž území k nález došlo. Přestupku zatajení věci se proto dopouští ten, kdo nalezenou věc v rozporu s ustanovením § 135 ObčZ nevydá nebo neodevzdá a úmyslně si ji přisvojí.

Ztráta věci není právním úkonem, ale událostí. V jejím důsledku oprávněná osoba ztrácí možnost s věcí nakládat. Pokud si proto pachatel přisvojí nálezem věc zapomenutou nebo

odloženou, ač ví, komu taková věc patří a tato osoba neztratila možnost s věcí disponovat (může se např. pro věc vrátit), půjde o krádež.

Jinak než nálezem se může cizí věc do moci pachatele bez přivolení oprávněné osoby dostat zejména omylem, a to oprávněné nebo jiné osoby nebo i vlastním omylem pachatele. V době, kdy se věc dostává do moci pachatele, pachatel ještě o omylu neví. Přestupek bude proto spáchán, až když pachatel zjistí, že jde o věc, která mu nepatří a úmyslně si cizí věc přisvojí. Pokud by totiž o omylu jiného věděl a omylu jiného využil, nejde o zatajení věci, ale o podvod. A pokud by nešlo o omyl pachatele, půjde o krádež.

Přestupkem zatajení věci je věc, jejíž hodnota nedosahuje do výše částky 5000,- Kč. [5]

6 ZHODNOCENÍ PRÁVNÍ ÚPRAVY A NÁVRHY DE LEGE

FERENDA

Zhodnotit právní úpravu správního trestání není snadným úkolem. Z praktického hlediska si dovoluji konstatovat, že systém správního trestání funguje na uspokojivé úrovni. Pokud se zaměříme na právní úpravu jednotlivých částí správního trestání, zjistíme několik nedokonalostí. Celkově lze říci, že systém správního trestání vykazuje známky roztříštěnosti. Jde o to, že některé skutkové podstaty přestupků jsou zahrnuty v zákoně o přestupcích, častěji se ale setkáme s variantou, že skutkové podstaty jsou součástí zvláštních zákonů. Tato skutečnost má za následek špatnou orientaci v celém systému. Od 1.1.2006 vstoupil v účinnost nový správní řád, který přinesl nové rozměry v úpravě jeho jednotlivých částí, a některých dříve v obecné rovině nebo vůbec neupravených institutů jako např. veřejno-právních smluv. Do vedení klasického řízení zasáhl už méně, i když jej samozřejmě doplnil či pozměnil. Co se týče zákona o přestupcích, tak ten nebyl s přijetím nového správního řádu nijak podstatně novelizován.

Ráda bych se zaměřila na zhodnocení problematiky mladistvých, resp. na jejich hranici trestní odpovědnosti. Hranice trestní odpovědnosti mladistvých spadá spíše do práva trestního, ale určitě bude mít dopad i na právo správní, tzn. i na problematiku ukládání sankcí za přestupky mladistvým.

Snížení věkové hranice trestní odpovědnosti bylo jednou s nejdiskutovanějších změn po celou dobu projednávání nového trestního zákoníku. Cílem snížení věkové hranice bylo umožnění účinnějších postihů dětských zločinů. 30.11.2005 byl tedy poslaneckou sněmovnou schválen nový návrh trestního zákona, který měl mimo jiné přinést snížení hranice trestní odpovědnosti z dnešních 15 let na 14. Ještě do nabytí jeho účinnosti však došlo k novelizaci, kdy byla hranice trestní odpovědnosti opět zvýšena na 15 let. Se snížením hranice trestní odpovědnosti mladistvých na 14 let nesouhlasili především komunisté a lidovci, kterým vadilo zejména uspíšení sexuálního života mládeže.

Odborníci specializovaní na problematiku mladistvých delikventů již delší dobu upozorňují na vzrůstající kriminalitu dětí a mladistvých. V této souvislosti shodně zdůrazňují význam hledání nových, účinnějších způsobů, který by v budoucnu tento nepříznivý vývoj zvrátily.

S ohledem na vzrůstající vývoj delikvence mladistvých se objevilo několik řešení. Jedním z nich je, že by hranice trestní odpovědnosti měla být upravena podle jednotlivých věkových skupin. Navrhuje se přitom, aby hranice trestní odpovědnosti zůstala na dosavadních 15 let. Současně se ovšem počítá s tím, že se bude přihlížet především k duševnímu stavu mladistvého a to i z hlediska rozumové a mravní vyspělosti. V praxi by to znamenalo, že pokud by mladiství v době spáchání protiprávního jednání nedosáhl takové rozumové a mravní vyspělosti, aby dokázal rozpoznat jeho nebezpečnost nebo ovládat své jednání, nebude za tento čin trestně odpovědný.

Dalším navrhovaným řešením je opravdu snížit hranici trestní odpovědnosti na 14 let a někteří zastánci snížení hranice by se ji dokonce nebáli posunout na 13 let. Ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová v této souvislosti nedávno uvedla: „Podporuji výzvu zahájit hlubší diskusi nad stanovením hranice trestní odpovědnosti mládeže. Případ z Kmetiněvsi ukazuje, že bychom měli diskutovat nejen obecně nad snížením hranice 14 let, dovedu si také představit, že ve zvlášť závažných případech, jakými je například brutální vražda, bychom měli uvažovat, zda by neměla být hranice trestní odpovědnosti snížena na 13 let.“ [29]

Někteří odborníci jsou však jiného názoru a to takového, že hranici trestní odpovědnosti není nutné snižovat. Důvodů má být hned několik. Veřejná média, ale statistiky běžně uvádí, že kriminalita mládeže nebezpečně roste. Zpravidla mají být taková data jen domněnkami nebo úvahami, která se nezakládají na konkrétním údaji. Dále se uvádí, že útoky jsou čím dál brutálnější, přičemž se tato skutečnost opírá o jeden nebo dva mimořádné brutální a ojedinělé případy.

Často si pro snížení věkové hranice bereme příklad z jiných evropských států, kde jsou občas hranice trestní odpovědnosti velmi nízké jako například ve Velké Británii – 10 let, v Severním Irsku – 12 let, ve Francii a v Polsku 13 let. Často se uvádí i Švýcarsko, kde je hranice trestní odpovědnosti 10 let. Právě o Švýcarsku se často hovořilo i u nás při přípravě nového trestního zákona. Paradoxně lze ovšem konstatovat, že trestní postih mladistvých je v České republice řešen přísněji než ve Švýcarsku. v obou zemích je společné, že lze mladistvému uložit trest odnětí svobody až od jeho 15 let. Na rozdíl od nás je ve Švýcarsku možné uložit trest odnětí svobody mladistvému do 16 let nejvýše na dobu jednoho roku a po dovršení 16 let, pak nejvýše na dobu 4 let a to i v případech nejzávažnější kriminality. Dále jsou také státy, které mají hranici trestní odpovědnosti na stejné úrovni jako

Česká republika, tedy 15 let. Jedná se o státy, jako například (Norsko, Švédsko, Finsko). Nedá se ovšem říci, že by tyto státy měly výrazné problémy s kriminalitou mládeže a proto také o snížení trestní hranice zatím neuvažují nebo alespoň tuto možnost média nešíří.

Uvedla jsem tři různé návrhy řešení, resp. tři různé názory odborníků. Pojdme se tedy ještě krátce zaměřit na psychický vývoj mladistvých očima psychologa.

Dlouhodobá antropometrická měření ukazují, že mladá populace dnes dříve dospívá, urychluje se také psychický vývoj. Zvyšuje se počet dětí, jež jsou pro páchání trestné činnosti zneužívány neodpovědnými dospělými a někdy dokonce vlastními rodiči. Psycholog Jaroslav Šturma odporuje zastáncům snížení trestní hranice a říká: „Zdaleka nelze hovořit o tom, že by děti byly dnes zralejší a odpovědnější a že by se v tomto smyslu jejich vývoj zrychlil. Děti mají určitě více zážitků a zkušeností všeho druhu, zároveň se však zvyšuje rozpor mezi vyspíváním jednotlivých složek osobnosti mladého člověka. Urychluje se vývoj fyzický a snad i vývoj sexuální, krok s ním ale nedrží schopnost tyto funkce a možnosti řídit a odpovědně ovládat.“ [26]

A co na to politikové? Nejnovější diskuse odkryla nové návrhy politických stran.

ČSSD by chtěla prosadit, aby pachatele nejzávažnějších trestných činů nebyli omezeni věkovou hranicí 15let, ale aby hranici trestní odpovědnosti rozhodl v konkrétním případě soud na základě posudku psychologů. Podle ČSSD je možno uvažovat o rozmezí 12 až 14 let, kdy by soud mohl rozhodovat o tom, zda pachatel byl schopen posoudit následky svého jednání. Konkrétně poslanec ČSSD Jeroným Tejc uvedl: „Chtěl bych s odborníky diskutovat na téma, abychom pro trestné činy vraždy a trestné činy se závažnými následky určili speciální postup, kdy by nebyl stanoven konkrétní věk trestné odpovědnosti, ale soud by musel zhodnotit na základě psychologických posudků, zda pachatelé byli schopni ovládat a posoudit následky svého jednání. Hranici dnes uměle stanovujeme na 15 let pro všechny trestné činy. myslím si, že je k diskusi, zda pro nejzávažnější trestné činy ji neposunout.“ [26]

Exministr spravedlnosti Jiří Pospíšil z ODS se k návrhu ČSSD vyjádřil následovně. „My máme připravené něco jiného. Pokud se takový výjimečný případ objeví a velmi mladý pachatel spáchá třeba sexuálně motivovanou vraždu, měla by mu být uložena ochranná léčba. To by znamenalo, že by už napořád zůstal pod kontrolou státu.“ Dále se vyjádřil, že s odstraněním hranice trestní odpovědnosti nesouhlasí. „To je v anglosaském právu. Jsem

přesvědčen, že i pro pachatele trestných činů má platit princip určité právní jistoty, takže věková hranice trestní odpovědnosti by měla být jasně daná,“ uvedl Pospíšil. [26]

S výše uvedeného vyplývá, že poslanci uvažují pouze nad variantou katastrofického scénáře, tedy možnosti, kdy mladiství spáchá brutální vraždu a prakticky se dopustí nejhoršího. Já osobně bych se přiklonila k variantě snížit trestní odpovědnost mladistvých na hranici 14 let. Myslím, že by to bylo výchovné i z hlediska páchaných přestupků. Pokud čtrnáctileté dítě ukradne nějakou věc v hodnotě do 5000 Kč, měl by být za tento čin zodpovědný a potrestaný. Důvod je jednoduchý. Dnes se třeba může jednat pouze o klukovinu, za kterou nebude následovat žádný trest a za měsíc naše čtrnáctileté dítě nevyvede jen klukovinu, ale něco daleko horšího. Dle mého názoru jsou čtrnáctiletí dostatečně zralí na to, aby věděli, že krást se nemá a také by měli vědět, že pokud se ve společnosti nebudou chovat podle zásad a platných zákonů, budou za svůj čin potrestáni, ať už se jedná o „pouhý“ přestupek nebo trestný čin. Samozřejmě by měl být brán zřetel na rozumovou a mravní vyspělost mladistvého a dle psychologického posouzení navrhnout odpovídající sankci v případě přestupku nebo odpovídající trest v případě spáchání trestného činu. Závěrem bych tedy chtěla podotknout, že sankce nebo trest by měly následovat každé jednání, které se jeví jako nepřizpůsobivé pro společnost nebezpečné.

ZÁVĚR

Cílem této práce bylo v první řadě podat dostatečné teoretické informace k problematice ukládání sankcí v přestupkovém řízení. V teoretické části jsem se tedy zaměřila na charakteristiku správně právní odpovědnosti a její členění, přičemž ke každému typu správního deliktu jsem se snažila najít vhodný příklad, jakou sankci lze za daný delikt uložit. Dále jsem se již podrobněji zabývala sankcemi za přestupky. V této části jsem charakterizovala pojem sankce a její základní funkce, které by měly splňovat. Nezapomněla jsem ani na základní zásady ukládání sankcí, které jsem podložila judikaturou. V závěru teoretické části jsem uvedla druhy sankcí, které lze za přestupky uložit, včetně její nejdůležitější charakteristiky.

V praktické části byla mým cílem analýza podmínek, které musí být splněny, aby sankce mohla být uložena a to jak v obecném směru, tak u jednotlivých druhů sankcí. Dále jsem se zaměřila na rozhodovací činnost soudů, resp. na soudní přezkum, který musí být umožněn, aby nedocházelo k potlačování základních lidských práv. V poslední části práce jsem věnovala problematice mladistvých. Snažila jsem podat ucelenou představu, jakých přestupků se nejčastěji mladiství dopouštějí a tyto přestupky dále analyzovat. Zjistila jsem, že se mladiství nejčastěji dopouští přestupků proti občanskému soužití a přestupků proti majetku. Jelikož delikvence mladistvých v posledních letech narůstá, zaměřila jsem se na snížení hranice trestní odpovědnosti.

Z práce dle předpokladů vyplývá, že na snížení hranice trestní odpovědnosti mladistvých se názory různí. Zatímco někteří politikové navrhují hranici trestní odpovědnosti snížit a to třeba nejen na 14, ale i na 13 let, jiní s takovým návrhem nesouhlasí a dali by přednost tomu, aby o hranici trestní odpovědnosti rozhodoval v konkrétním případě soud. Objevil se i další návrh a to, aby hranice zůstala na dnešní 15 letech a v případě závažnějších trestních činů byla nařízena ochranná léčba. Jak jsem již uvedla, v roce 2005 došlo ke schválení návrhu trestního zákona, který mimo jiné upravoval hranici trestní odpovědnosti z původních 15 let na 14. Ještě však před nabytím jeho účinnosti došlo k novelizaci, kde byla tato hranice opět zvýšena na 15 let. Je tedy zřejmé, že je před námi ještě dlouhá cesta, která ukáže, zda se podaří jeden s návrhů prosadit nebo zda dojde k jakési dohodě či kompromisu, které by vedly ke snížení delikvence mladistvých.

Snížení hranice trestní odpovědnosti by nemělo vliv jen na trestné činy, ale samozřejmě i na ukládání sankcí za přestupky. Myslím si, že by tato skutečnost měla převážně preven-

tivní účinky. Drobnými krádežemi většinou delikvence mladistvých začíná (pokud se nejedná o pouhou klukovinu) a trestnými činy v některých případech končí.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Knižní publikace

- [1] BLACK, H. C. Blackuv právnický slovník. Praha: Victoria Publishing, 1993. 1472 s. ISBN 80-85605-23-6.
- [2] ČECHMÁNEK, B., HORZINKOVÁ, E. Přestupky a správní trestání. 4. vyd. Praha: Eurounion, 2008. 311 s. ISBN 978-80-7317-069-1.
- [3] ČERNÝ, J., HORZINKOVÁ, E., KUČEROVÁ, H. Přestupkové řízení. 9. vyd. Praha: Linde, 2006. 690 s. ISBN 80-7201-567-2.
- [4] ČERNÝ, P. a kol. Průvodce novým správním řádem. Praha: Linde, 2006. 439 s. ISBN 80-7201-600-8.
- [5] ČERVENÝ, Y., ŠLAUF, V. Přestupkové právo. 15. vyd. Praha: Linde, 2008. 343 s. ISBN 978-80-7201-713-3.
- [6] HENDRYCH, D. a kol. Správní právo: obecná část. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2006. 822 s. ISBN 80-7179-442-2.
- [7] LAVICKÝ, P., PODHRÁZKÝ, M., ŠIŠKEOVÁ, S. Přehled judikatury ve věcech správního trestání. 1 vyd. Praha: ASPI, 2006. 823 s. ISBN 80-7357-200-1.
- [8] MATES, P. a kol. Základy správního práva trestního. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2002. 180 s. ISBN 80-7179-789-8.
- [9] MAZANEC, M. Správní soudnictví. Praha: Linde, 1996. 451 s. ISBN 80-7201-021-2.
- [10] PRŮCHA, P., SKULOVÁ, S. Správní právo: procesní část. 3. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2003. 262 s. ISBN 80-210-2294-9.
- [11] PRŮCHA, P. Správní právo: obecná část. 7. vyd. Brno: Doplněk, 2007. 420 s. ISBN 978-80-7239-207-2.
- [12] SCHELLOVÁ, I. a kol. Právní postavení mladistvých. 1 vyd. Praha: Eurolex Bohemia, 2004. 250 s. ISBN 80-86432-82-3.

Právní předpisy

- [13] Zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

- [14] Zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- [15] Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.
- [16] Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
- [17] Zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách.
- [18] Zákon č. 445/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů.
- [19] Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.
- [20] Zákon ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České Republiky, ve znění pozdějších předpisů.
- [21] Zákon č. 202/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.
- [22] Zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.
- [23] Zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů.
- [24] Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů.
- [25] Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Internetové zdroje

- [26] Cevro: Snížení hranice trestní odpovědnosti. [citováno 26.4.2010]. Dostupný z: www.parlamentnilisty.cz/arena/politici-volicum/158914.aspx.
- [27] Jan Plšek: Právní zásady [citováno 11.4.2010] . Dostupný z: <http://www.honzaplsek.cz/law/007.html>.
- [28] Law.muni: Sankce a výkonné orgány obchodních společností [citováno 24.3.2020]. Dostupný z: http://www.law.muni.cz/edicni/dny_prava_2009/files/prispevky/omezenost_sankci/Pokorna_Jarmila__1232_.pdf4.
- [29] Parlamentní listy: Ministerstvo spravedlnosti: Diskuzi nad trestní odpovědností mládeže se nebráníme. [citováno 26.4.2010]. Dostupný z: <http://www.parlamentnilisty.cz/arena/politici-volicum/158914.aspx>.

- [30] Právník: Přestupky – obecná část. Předpoklady. Sankce. (citováno 20.4.2010). Dostupný z: <http://www.pravnik.cz/a/235/prestupky-obecna-cast-predpoklady-sankce.html>.

SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK

- SpŘ Zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů
- PresZ Zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů
- CelZ Zák. č. 13/193 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů
- ŽivZ Zák. č. 445/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů.
- NSS Nejvyšší správní soud
- TrZ Zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů
- ObčZ Zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

SEZNAM TABULEK

<i>Tab. 1. Přestupky mladistvých proti občanskému soužití</i>	44
<i>Tab. 2. Přestupky proti majetku</i>	46

SEZNAM PŘÍLOH

- P I Výkaz Ministerstva vnitra o přestupcích projednaných městem Kroměříž v roce 2008
- P II Výkaz Ministerstva vnitra o přestupcích projednaných městem Kroměříž v roce 2009

PŘÍLOHA P I: VÝKAZ MINISTERSTVA VNITRA O PŘESTUPCÍCH PROJEDNANÝCH MĚSTEM KROMĚŘÍŽ ZA ROK 2008

> K P P <

OBEC odešle zpracovaný výkaz do 15.1.2009
1x krajskému úřadu

Rok 2008

KRAJSKÝ ÚŘAD odešle sumář výkazů do 31.1.2009
1x Ministerstvu vnitra

Výkaz Ministerstva vnitra
o přestupcích
projednaných
orgány obcí a krajů

MěÚ Kroměříž
Odbor PRAVNÍ - 09

Údaje jsou poskytovány Ministerstvu vnitra v souladu
s ustanovením § 96 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve
znění pozdějších předpisů.

		Císlo řádku	Krajský úřad	Obec	Celkem
a		b	1	2	3
Počet nevyřízených přestupků z minulého období		1		155	
Počet přestupků došlých během roku 2008		2		668	
Postoupeno	podle § 71 zák. o přestupcích podle § 12 správního řádu	3		/	
	podle § 55/3 zák. o přestupcích	4		84	
Odloženo		5		350	
Počet všech přestupků ke zpracování v tomto období		6		386	
a) blokově vyřízeno + DOML.		7		36	z toho D=1
b) v příkazním řízení vyřízeno	napomenutím	8		7	} projed.
	pokutou	9		164	
c) ve správním řízení vyřízeno	projednáním bez uložení opatření	10		/	
	uložením sankce, z toho:	11		19	
	napomenutím	12		2	
	pokutou	13		17	
	zákazem činnosti	14		/	
	propadnutím věci	15		/	
	zastavením řízení	16		15	
celkem ve správním řízení projednáno		17		34	= v nezprac. řízení } projed. ⇒ 244
Počet nezpracovaných přestupků, které přecházejí do dalšího období		18		142	
Počet uložených ochranných opatření	omezující opatření	19		/	
	zabrání věci	20		/	
Počet případů, kdy bylo rozhodováno o náhradě škody		21		18	32.756,-
V běžném roce roce uloženo na pokutách	počet	22		220	
	Kč	23		211.400,-	
Odvolací řízení	počet odvolání podaných proti rozhodnutím vydaným v I. stupni	24		4	
	vyřízeno autoremedurou	25		/	
	počet potvrzených rozhodnutí	26		3	
	počet zrušených rozhodnutí	27		/	
	počet změněných rozhodnutí a věcí vrácených k novému projednání	28		/	
	počet zrušených rozhodnutí a věcí vrácených k novému projednání	29		1	

1. Projednané přestupky podle jednotlivých paragrafů zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů							2. Přestupky proti veřejnému pořádku						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem	§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec				KÚ	obec			
a	b	4	5	6	7	8	a	b	9	10	11	12	13
21	30						47	57				40	40
21a	31						47b	58					
22	32						48	59					
23	33						celkem	60				40	40
24	34						3. Přestupky proti občanskému soužití						
26	35						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
28	36						a	b	14	15	16	17	18
29	37						49 1/a	61		1		3	4
29a	38						49 1/b	62					
30	39				2	2	49 1/c	63		13		89	102
31	40						49 1/d	64					
32	41						49 1/e	65					
33	42						Celkem	66		14		92	106
34	43						4. Přestupky proti majetku						
35	44						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
38	45						a	b	19	20	21	22	23
41	46						50 1/a	67		6		80	86
42	47						50 1/b	68		1		8	9
42c	48						50 1/c	69					
43	49						celkem	70		7		88	95
44	50						5. Přestupky projednané podle zvláštních právních předpisů						
44a	51						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
45	52						a	b	24	25	26	27	28
46/1	53						celkem						
46/2	54				1	1	6. Úhrnem všechny projednané přestupky (součet řádků 56,60,66, 70 a 71 se rovná součtu řádků 7 + 8 + 9 + 17)						
47a	55						§	č. řádku	KÚ	obec	KÚ	obec	Celkem
celkem	56				3	3	a	b	29	30	31	32	33
							6. Úhrnem všechny projednané přestupky (součet řádků 56,60,66, 70 a 71 se rovná součtu řádků 7 + 8 + 9 + 17)						
							celkem			21		223	244
Odesláno dne 2.1.2009							Razítko						
Podpis <i>F. J.</i>							tel.:						

projednané celkem: 244

PŘÍLOHA P II: VÝKAZ MINISTERSTVA VNITRA O PŘESTUPCÍCH PROJEDNANÝCH MĚSTEM KROMĚŘÍŽ ZA ROK 2009

>KPP<

OBEC odešle zpracovaný výkaz do 15.1.2010
1x krajskému úřadu

Rok 2009

KRAJSKÝ ÚŘAD odešle sumář výkazů do 1.2.2010
1x Ministerstvu vnitra

**Výkaz Ministerstva vnitra
o přestupcích
projednaných
orgány obcí a krajů**

MěÚ Kroměříž
Odbor...PRAVNÍ - 09

Údaje jsou poskytovány Ministerstvu vnitra v souladu
s ustanovením § 96 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve
znění pozdějších předpisů.

a		Číslo řádku	Krajský úřad	Obec	Celkem
		b	1	2	3
Počet nevyřízených přestupků z minulého období		1		142	
Počet přestupků došlých během roku 2009		2		598	
Postoupeno	podle § 71 zák. o přestupcích podle § 12 správního řádu	3		/	
	podle § 55/3 zák. o přestupcích	4		53	
Odloženo		5		350	
Počet všech přestupků ke zpracování v tomto období		6		334	
a) blokové vyřízení + DOMLUVA		7		46	z toho D=4
b) v příkazním řízení vyřízeno	napomenutím	8		3	} projed.
	pokutou	9		164	
c) ve správním řízení vyřízeno	projednáním bez uložení opatření	10		/	
	uložením sankce, z toho:	11		15	
	napomenutím	12		3	
	pokutou	13		12	
	zákazem činnosti	14		/	
	propadnutím věci	15		/	
	zastavením řízení	16		25	
celkem ve správním řízení projednáno		17		40	=v nezkrác. řízení ⇒ 256
Počet nezpracovaných přestupků, které přecházejí do dalšího období		18		81	
Počet uložených ochranných opatření	omezující opatření	19		/	
	zabrání věci	20		/	
Počet případů, kdy bylo rozhodováno o náhradě škody		21		2	3.271,-
V běžném roce uloženo na pokutách	počet	22		225	
	Kč	23		206.200,-	
Odvolací řízení	počet odvolání podaných proti rozhodnutím vydaným v I. stupni	24		7	
	vyřízeno autoremedurou	25		/	
	počet potvrzených rozhodnutí	26		4	
	počet zrušených rozhodnutí	27		/	
	počet změněných rozhodnutí a věci vrácených k novému projednání	29		1 2	

1. Projednané přestupky podle jednotlivých paragrafů zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů							2. Přestupky proti veřejnému pořádku						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem	§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec				KÚ	obec			
a	b	4	5	6	7	8	a	b	9	10	11	12	13
21	30						47	57				15	15
21a	31						47b	58					
22	32						48	59					
23	33						celkem	60				15	15
24	34						3. Přestupky proti občanskému soužití						
26	35						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
28	36						a	b	14	15	16	17	
29	37						49 1/a	61				10	10
29a	38						49 1/b	62					
30	39						49 1/c	63		5		136	141
31	40						49 1/d	64					
32	41						49 1/e	65					
33	42						Celkem	66		5		146	151
34	43						4. Přestupky proti majetku						
35	44						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
38	45						a	b	19	20	21	22	
41	46						50 1/a	67		8		62	70
42	47						50 1/b	68				8	8
42c	48						50 1/c	69					
43	49						celkem	70		8		70	78
44	50						5. Přestupky projednané podle zvláštních právních předpisů						
44a	51						§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
45	52						a	b	24	25	26	27	
46/1	53						celkem	71					
46/2	54				12	12	6. Úhrnem všechny projednané přestupky (součet řádků 56,60,66, 70 a 71 se rovná součtu řádků 7 + 8 + 9 + 17)						
47a	55						§	č. řádku	KÚ	obec	KÚ	obec	Celkem
celkem	56				12	12	a	b	29	30	31	32	
							celkem	72		13		243	256

Odesláno dne
4.1.10 ####

Razítko

Fr. D.

tel.:
linka:

• projednan celkem